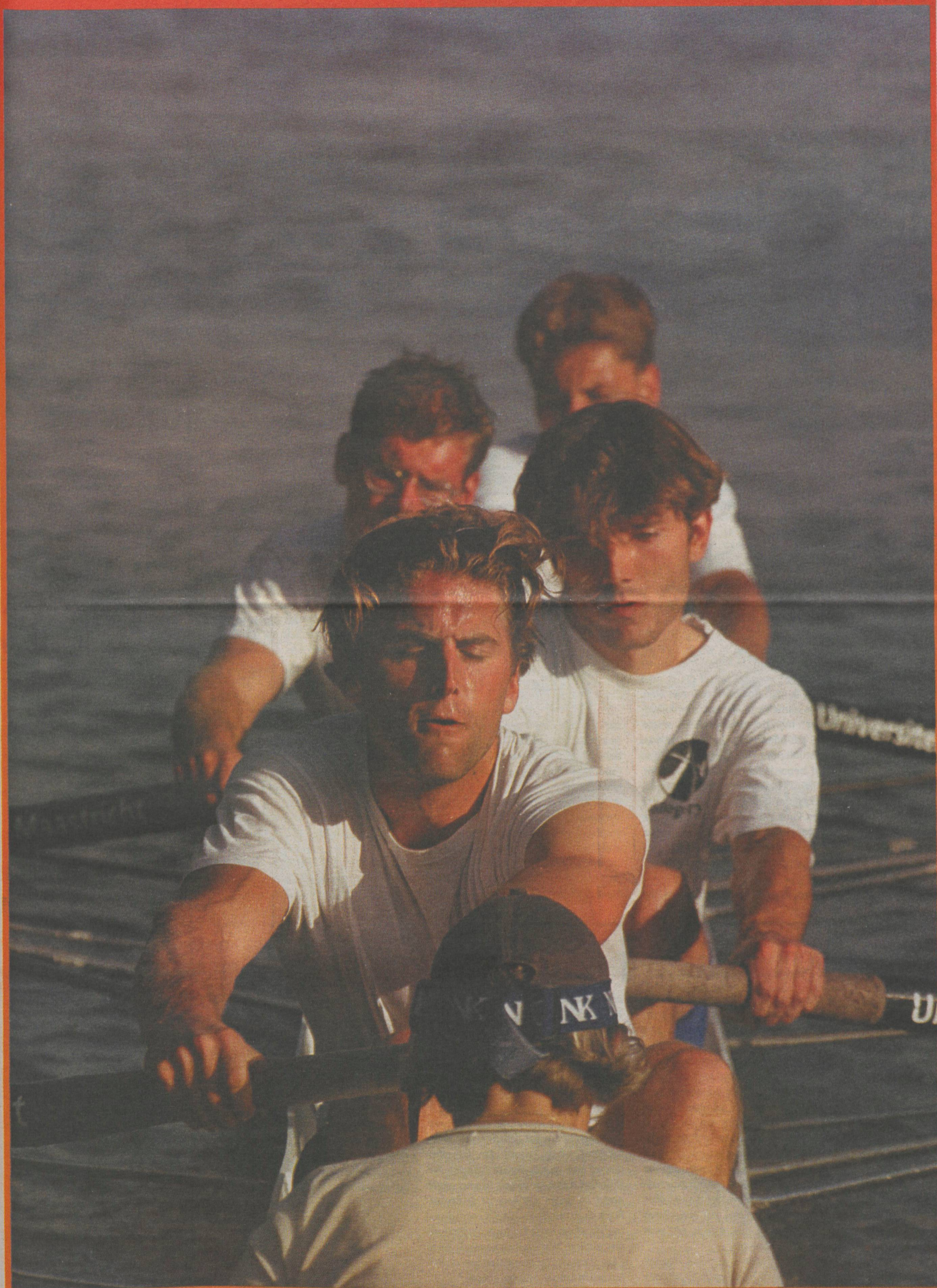

Dit is de laatste Observant van dit academisch jaar. Het eerste nummer na de zomer verschijnt op donderdag 31 augustus. De redactie wenst iedereen een prettige vakantie

"Julie zijn toch geen lichte pikken", gilde de Maastrichtse stuurvrouw toen de grootste concurrent van de zware heren 4+ van Saurus gevaarlijk naderde. En dus trokken ze door, zagen ze af en twijfelden ze vervolgens of zij de winnaar waren op de Amsterdamse Bosbaan.

Een jaar lang volgde Observant de zware heren 4+. Het is het eerste artikel uit een serie over de Universiteit Maastricht rond de eeuwwisseling. Zie pagina 7-15 (foto Philip Driessen)

Samen goed voor tien jaar studieovertraging **2**

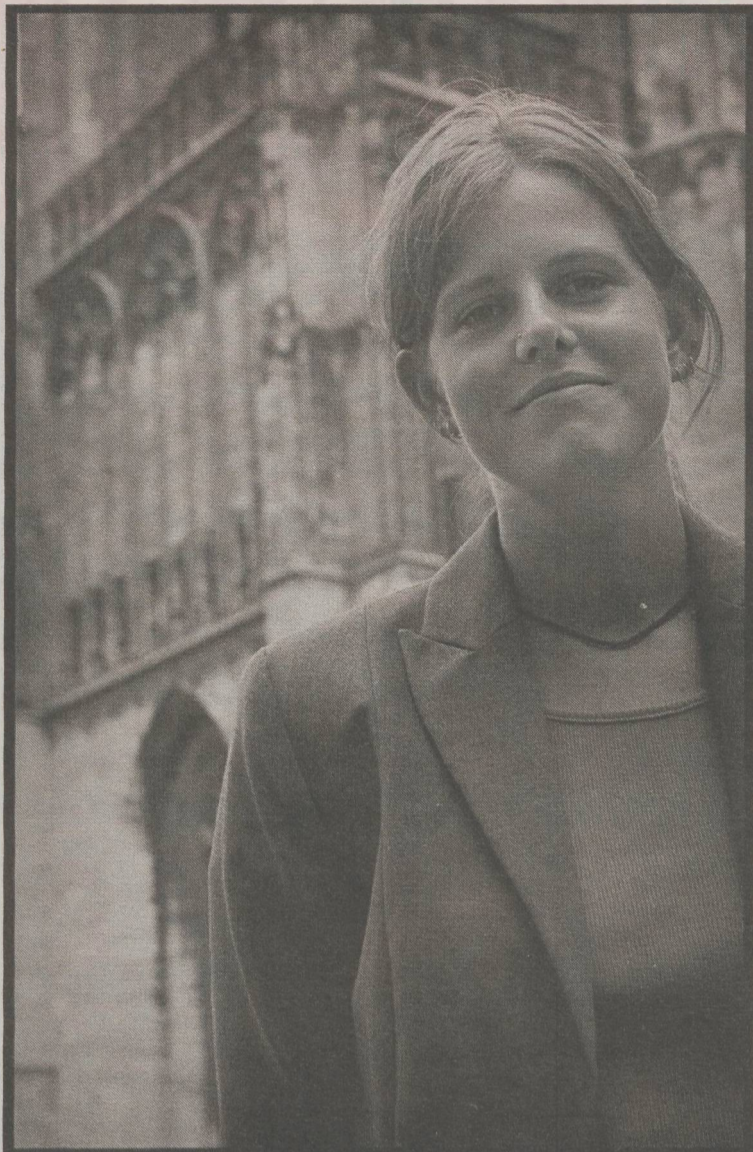
Maastrichtse kamerbewoners kennen hun rechten niet **3**

Bijzonder hoogleraar Healthy Cities laat op zich wachten **4**

Acht juli: Gay Pride Day in Maastricht **5**

Midzomernachtsdroom zonder Shakespeare **21**

Samen goed voor tien jaar studievertraging

Vijfdejaars geneeskunde Marieke Broekhoff (23), hier keurig in pak, is klaar om haar bul op te halen (foto Philip Driessen)

Ze zou gisteren glorieus afstuderen, maar helaas wilde

dat ene vervelende verslag

maar niet lukken. En dus

moet ze nog even wachten.

Haar afstudeerborrel, die

Marieke Broekhoff, vijfdejaars

geneeskunde en actief in de

studentenpolitiek, samen met

drie vrienden organiseerde,

ging woensdag wel gewoon

door. Zondag. Heerlijk ontbijtje. Dan in het

Zaterdag 17 juni. Volleybaltoernooi in Groningen. Ik ben gisteren al met Martin naar 'Gron' afgereisd. Het volleybalen gaat best goed als ik me bedenk dat ik al meer dan een jaar niet heb gesport. De co-schappen slokken alle tijd op. Dit toernooi is ook een mooie gelegenheid om de laatste mensen uit te nodigen voor de borrel die ik geef omdat ik mijn doctoraal nog niet krijg. Ik was namelijk te laat met het inleveren van mijn doctoraalvraag omdat mijn adoptieverlag, ter waarde van één studiepunten, drie keer onvoldoende werd beoordeeld door Jos op 't Root. Dat ik nu eindelijk een voldoende heb, is al bijna reden om een groot feest te geven. Bijna. Want de echte reden is dat Christel Grimbergen, Ewout Voskamp, Rianne Reijs en ik samen goed zijn voor 10 jaar studievertraging. Toch heel wat.

park bij het Groninger museum in de trein naar Maastricht. Een van de voordelen van de lange reistijd, zelfs als het mooi weer is, is dat je tijd hebt om echt iets te doen.

Ik moet vandaag mijn universiteitsraadsstukken lezen omdat ik vanavond voorbespreking (jawel, op zondag) heb met de Nsemfractie. Woensdag heb ik commissievergadering tegelijk met de buluitreiking van Christel, Ewout en Rianne. De vergadering kon niet wor-

den verzet, sterker nog: 'Hoe haalde ik het in mijn hoofd om op die dag af te studeren!' Pardon!?

Maandag. Gisteravond ging het voorbespreken echt goed, totdat bleek dat een huisgenoot van Remco, waar we aan het vergaderen waren, jonge poesjes had. Dat riep toch wel even het moederinstinct in me op. Vandaag hoef ik eigenlijk niet veel te doen, behalve dan mensen bellen voor een lijst die we maken van alle afstudeerregelingen in Nederland. Dat is goed want dan kan ik ondertussen nadenken over de cadeautjes die ik mijn mede-afstudeerders ga geven. Ik heb echt geen flauw idee wie er nu allemaal komen overmorgen. We hadden aan iedereen gevraagd om te laten weten of ze kwamen. Nu zul je zien dat degenen die komen het niet laten weten en de degenen die zeggen te zullen komen wegblijven.

's Avonds belt Rianne me op met een wel heel knullig nieuwtje. Ik kan het een paar uur later nog steeds niet geloven. Maar ze heeft de verkeerde vergadering van de examencommissie aangekruist en krijgt nu dus ook niet haar bul. Het had iets te doen met een onverzichtig schema of zo. Ja ja.

Dinsdag. Gisteren zou collegevoorzitter Karl Dittich eigenlijk bij ons komen eten, maar hij zei af. Dus het lijkt me wel een goed idee om hem zijn eten, wijn en brood van gisteren langs te brengen als lunch. Hij is nogal verbaasd als we zijn kantoortje binnenlopen. De uitnodiging voor morgen neemt hij aan.

Daarna is het toch echt tijd om te gaan winkelen: cadeautjes zoeken. Moeilijk hoor. Eigenlijk is Rianne het makkelijkst. Zij krijgt 'chocolate bodypaint', gewoon omdat dat leuk is, en een vergrootglas zodat ze het formulier de volgende keer wel goed invult. Christel is al moeilijker, die krijgt van ons een tattoo, en Ewout is nog moeilijker. Voor hem hebben we in ieder geval briefpapier bedacht omdat hij altijd groepsmail stuurt naar vrienden. Nu kan hij de meest aardigen onder ons een echte brief sturen. Ik hoop echt dat het morgen minder warm is. Ik heb namelijk beloofd in pak te komen, maar dat zie ik niet zo zitten als het 35 graden is ...

Woensdag 21 juni. Vroeg wakker, het voelt minder warm. Ik zal dus toch in pak moeten. Zo meteen even de anderen bellen of we echt niets zijn vergeten. Mocht dat zo zijn dan hebben we tijd zat om het nog te regelen. Hoop ik.

Liever geen bloemen

In één van zijn verhalen beschrijft Hans Dorrestijn hoe de depressie-recherche een man uit een café verwijderd wegens deprimerende aanwezigheid. Volgens Dorrestijn zat hij aan een tafeltje met twee vrouwen die kennelijk net gezakt waren voor een examen. Toen één van hen opmerkte: 'Ach, volgend jaar lachen we er om, moet je maar denken', wierp de depro tegen: "Maar volgend jaar huilen jullie weer om andere dingen." Reden genoeg, aldus Dorrestijn, om de dader ter correctie op de trein naar Oss te zetten.

Aan het eind van een academisch jaar voel ik mij altijd verwant met deze protagonist van Dorrestijn. De langste dag en de vakantie zijn weliswaar in aantocht, maar tegelijkertijd dringt het besef zich op dat deze hoogtepunten in het bestaan van de werkende mens ook weer snel voorbij zijn. Bovendien, en ik realiseer mij dat ik nu mijn handjes mag dichtknijpen als het bij Oss blijft, zie ik er altijd enorm tegenop dat vakantie vereist om een deel van de tijd in de natuur door te brengen. Daarin sta ik overigens niet alleen. De recente bundel van tijdgeestonderzoeker Peter van Straaten ("Vakantiekiejes") staat bijvoor-

beeld bol van de plaatjes van de vakantie-mens die wetenschappelijk verantwoorde observaties verricht zoals: 'Ik verveel me' en 'Wat maken die vogels een rotherie'.

Erger nog dan vogels zijn echter bloemen. Ik was absoluut niet verbaasd toen onlangs de dagbladen berichtten dat ziekenhuizen overwegen te verbieden dat hun patiënten nog langer slachtoffer worden van het Fleurop kartel. Officiële reden daarvoor is dat in een bosje bloemen allerlei bacteriën schuil gaan. Ook dat geloof ik graag. De ware reden van het voorgenomen verbod is echter ongetwijfeld de deprimerende werking die van bloemen uitgaat. Afgesneden van hun wortels verwijzen deze de zieke immers juist naar diens verwelkend bestaan.

Niet voor niets wordt in de meeste rouwadvertenties dan ook uitgedragen dat bloemen niet op prijs worden gesteld. Slechts een enkele keer is dit anders en vermeldt de annonce dat de overledene veel van bloemen hield. Dan rijst echter bij mij aanstonds het vermoeden dat betrokkene een losbol was, althans zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de op moment van verschijning van de

advertentie ontstane situatie. Het doet denken aan de mededeling van de Nederlandse Staat aan degene die een lintje krijgt toegelend, dat dit eigendom blijft van het Koninkrijk en daaraan bij overlijden moet worden getourneerd. Waarop Karel van het Reve ooit bezorgd schreef: 'Ik hoop maar dat ik dat niet vergeet'.

Ik ben er van overtuigd dat mijn hiervoor ontwikkeld betoog ook door de ware natuur-liefhebber wordt gedeeld. Die liefhebber droomt van woeste wouden, uitgestrekte vlakten of torenhoge bergen. Nimmer echter neemt hij buslijn 126 naar de Keukenhof. Reeds de dichter Bloem, die zijn naam ongetwijfeld als een loden last torste, analyseerde met juistheid: "Wat is natuur nog in dit land? / Een stukje bos, ter grootte van een krant, / Een heuvel met wat villaatjes ertegen."

Is er dan geen hoop? Dat gaat mij te ver. Er zijn bemoedigende signalen. Ik denk bijvoorbeeld aan een van de laatste kiekjes in de eerder vermelde bundel van Peter van Straaten. Daarop bestaat een man moedeloos de natuur. Aan zijn zijde echter straalt een vrouw intense tevredenheid uit terwijl zij

haar vakantiegenoot gerust stelt met de volgende woorden: "Laat je niks wijs maken, Ton, jouw geld maakt wel gelukkig!" De mogelijk aan deze levensles te verbinden gevolgtrekkingen laat ik graag aan u. Ik wens een ieder hoe dan ook een hele gelukkige vakantie.

Harm-Jan de Kluiwer hoogleraar (vergelijkend) ondernemingsrecht

COLOFON

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht uitgegeven door de Stichting Observant.

Redactieadres
Keizer Karelplein 10
(begane grond)
Postbus 616
6200 MD Maastricht
Tel: 043-3883174
Fax: 043-3884889
E-mail: redactie@obs.unimaas.nl

Stichtingsbestuur
Kees Schröer, Fons Coomans,
Tes Gybels, Ingrid Wijk

Redactieraad
Bart Brouwers, Gerard Hensen, Rinus van Houten, Michel Janssen, Marietje Kardaun, Rob Klaassen, Woody van Olfen, Maurice Oliver, Willie Schipper, Paul Winkens

Redactie
Riki Janssen (hoofdredacteur) 3883280
Wammes Bos 3883128
Jan Buevink 3883125
Marieke de Wit 3883471
Maurice Timmermans 3882536

Beheerder
Marlies In de Braekt 3883174

Redactie-assistent
Gerald Bouwels 3883174

Aan dit nummer werkten verder mee:
Thijs Adriaans, Bas Belleman, Rutger Hondelink, Maartje Krabbe, Judith Maas

Fotografie
Philip Driessen

Opmaak
Simone Golob

Basisontwerp
Bruno Setola, Rotterdam

Vertaling
WorldNeth

Druk
Em. de Jong b.v., Baarle Nassau

Mededelingen
Voor het inleveren van mededelingen zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties
Marlies In de Braekt
Tarieven op aanvraag verkrijgbaar (Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen
Leden van de universitaire gemeenschap ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en andere belangstellenden kunnen zich abonneren voor f40,- per jaar

HOP
Observant is aangesloten bij het Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant
Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Bezuinigingen: ontslagen vooralsnog niet aan de orde

Cultuurwetenschappen wil minder docenten inzetten

Het bestuur van cultuurwetenschappen wil laten onderzoeken of met minder docenten de faculteit goed kan blijven draaien. Nu is er op iedere vijftien studenten één docent, het bestuur wil naar een verhouding van één op twintig. De faculteitsraad maakte zich tijdens de vergadering van vorige week woensdag zorgen dat de werkdruk dan te hoog wordt.

Meer studenten per docent is één van de plannen om de financiën van de faculteit op orde te krijgen. Cultuurwetenschappen kampt met een tekort dat kan oplopen tot een miljoen in 2004 als niets verandert in het beleid. Daarom gaf de faculteit organisatie-adviesbureau Ernst & Young opdracht te onderzoeken hoe het goedkoper kan. Naar aanleiding van de bevindingen

van Ernst & Young, presenteerde het bestuur tijdens de faculteitsraad haar plannen.

Decaan prof. W. Bijker wil minder wetenschappelijk personeel gaan inzetten omdat andere faculteiten ook één docent per twintig studenten hebben. Hij gaat ervan uit dat niemand van de huidige staf weg hoeft. Voorwaarde is wel dat de nieuwe opleidingen cultureel erfgoedstudies en Europese studies van start gaan. Naar verwachting stijgt het aantal studenten aan de faculteit dan van vierhonderd naar negenhonderd en kan zelfs nieuw personeel worden aangenomen.

Volgens Bijker valt het met de extra werkdruk, waar de raadsleden bang voor zijn, wel mee. Er valt veel te winnen met efficiënter werken denkt hij, bijvoorbeeld door 's avonds colleges te geven. "En als blijkt dat we op deze manier niet voldoende kwaliteit kunnen leveren, kunnen we altijd terug." Verder wil het bestuur geld binnenhalen door meer buitenlandse studenten te werven en betere voorlichting aan

scholieren te geven, zodat minder mensen in de loop van hun studie afhaken. Ook de vergadercultuur bij cultuurwetenschappen moet worden aangepakt.

Een voorstel van Ernst & Young dat het bestuur niet wilde overnemen is het vergroten van de groepen. Daarmee zou de kwaliteit van het PGO-onderwijs niet meer zijn gewaarborgd. Hoeveel geld de plannen gaan opleveren, wordt pas duidelijk als het pakket maatregelen definitief rond is.

In de zomer buigt het bestuur zich verder over de voorstellen. De nieuwe decaan prof. P. Tummers gaat de plannen uitvoeren. Begrotingstekorten zijn hem niet vreemd. Het Nijmeegs cultureel centrum O42, waar hij voorzitter van is, sloot begin maart de deuren omdat het geld op was. Vorige week bleek dat het centrum niet 2,5 ton schuld had, waar in maart nog van uit werd gegaan, maar zeven ton.

Marieke de Wit

Maastrichtse kamerbewoners kennen hun rechten nauwelijks

Hoe laat je je huisbaas opdraaien voor verrotte kozijnen? (foto Philip Driessen)

Maastrichtse studenten zijn bar slecht op de hoogte van hun rechten als kamerhuurder. Uit een onderzoek van twee studenten van de Hogeschool Limburg blijkt dat bijna niemand weet hoe hij zijn huisbaas kan laten opdraaien voor het vervangen van verrotte kozijnen. Ook hebben de meeste studenten nog nooit nagerekend of ze niet te veel huur betalen.

De beide hogeschoolstudenten ondervroegen (als afstudeerproject) begin dit jaar ruim vierhonderd studenten, waarvan het grootste deel aan de Universiteit Maastricht studeert. Samen met de huurcommissie, het studentenrechtsbureau en Dope wilden ze onderzoeken in hoeverre de Maastrichtse kamerbewoners op de hoogte zijn van hun rechten.

En dat valt flink tegen. Driekwart heeft geen idee hoe hij bezwaar moet aantekenen tegen een onredelijke huurverhoging (binnen zes weken na het ingaan van de verhoging met een bezwaarschrift naar de huurcommissie, red). Viervijfde weet niet dat een huurder, die net een contract heeft getekend, nog zes maanden tijd heeft om door de huurcommissie te laten toetsen of hij niet te veel betaalt.

Studenten die wel op de hoogte zijn van hun rechten, maken daar nauwelijks gebruik van. Zo is 83 procent bekend met het zogenaamde puntensysteem waarmee huurders kunnen narekenen of ze niet te duur uit zijn. Toch heeft meer dan de helft (58 procent) dat nog nooit gedaan. Sommigen omdat ze hun verhuurder helemaal ver-

trouwen, anderen omdat ze wel tevreden zijn met de prijs die ze voor hun kamer betalen.

Bijna alle Maastrichtse studenten zijn redelijk tevreden met hun huur, zo blijkt uit het onderzoek. Wie een all-in huur betaalt (30 procent van het totaal), is in driekwart van de gevallen minder dan 500 gulden kwijt. Van de huurders die een kale huur betalen, zit de helft tussen de 350 en de 450 gulden. Een derde is zelfs nog goedkoper uit.

De onderzoekers willen dat studenten meer op hun rechten als huurders worden gewezen. Daarbij zien ze niet alleen een taak voor het Kamerburo en het bureau voor inschrijving bij de gemeente, maar ook voor de studentenverenigingen. (JB)

Bestuurders Hoger salaris economie sneuvelen

De opleidingscommissies bij economie mogen blijven, maar de opleidingsbesturen worden afgeschaft. De vier medewerkers die de dagelijkse gang van zaken bij internationale bedrijfskunde regelen, worden vervangen door één directeur. De vier economiebestuurders maken plaats voor een directeur en een adjunct. Dat is de uitkomst van een al langlopende discussie over de vraag hoe het onderwijs bestuurd moet worden nu sinds dik twee jaar de nieuwe bestuursstructuur (MUB) van kracht is.

Een externe deskundige die in opdracht van de faculteit de MUB-structuur evalueerde, concludeerde begin dit jaar dat er te veel bestuurders zijn die langs elkaar heen werken, onvoldoende communiceren en dubbel werk doen.

Om daar wat aan te doen, wilde het faculteitsbestuur bijna alle opleidingscommissies (die voor de helft uit studenten bestaan) afschaffen. Maar de studenten pruttelden flink tegen. Het plan verdween definitief van tafel toen ook nog bleek dat het in ging tegen de wettelijke regels. Met het afschaffen van de besturen had de faculteitsraad dinsdag minder moeite.

De raad wil zelfs nog verder gaan met het snoeien in de bestuursfuncties. Decaan Palm lijkt zijn langste tijd gehad te hebben als voorzitter van de raad. De studentenfracties kondigden aan dat ze binnenkort een andere voorzitter willen kiezen, die geen lid is van het faculteitsbestuur. De personeelsgeleding reageerde verdeeld. Economie is de enige Maastrichtse faculteit waar de decaan de raadsvergaderingen voorziet. (JB)

Einde snoepstrijd

De snoepstrijd tussen de studenten in de faculteitsraad bij economie en het faculteitsbestuur is afgelopen. De studenten hebben zich er bij neergelegd dat ze niet mogen eten tijdens de toetsen. Het omstreden snoepverbod, dat aan het begin van dit studiejaar werd ingesteld ter voorkoming van rotzooi en geluidshinder, kwam in de afgelopen maanden bijna elke raadsvergadering ter sprake. De tegenstellingen escaleerden begin mei toen de raad in de onderwijs- en examenregeling een bepaling opnam waarmee hij zeggenschap claimde over de vraag wat tijdens de toetsen wel en niet mag. Het bestuur was het daar niet mee eens. Omdat ze er samen niet uitkwamen, riepen ze de hulp van het college van bestuur in. Dat concludeerde dat juridisch gezien geen van beide strijdende partijen iets te zeggen heeft over het snoepen. Dat is een zaak van de examencommissie. Het college droeg raad en bestuur op om nog een keer over de oude, onveranderde onderwijs- en examenregeling te praten. Dinsdag gingen de raadsleden er schoorvoetend mee akkoord. Slechts twee stemden voor, zes onthielden zich. "Dit faculteitsbestuur heeft niet meegedacht over een passende oplossing", mopperde Frans van Dillen van Dope. "Er is helemaal niet naar de wensen van studenten geluisterd." (JB)

De drie Randwijckfaculteiten en de faculteit economie gaan hun nieuwe en zittende assistenten in opleiding per 1 september beter betalen: 700 gulden per maand extra in het eerste jaar van de aanstelling, 500 in het tweede jaar en 300 in het derde. De vier faculteiten hebben dit in overleg met het college van bestuur besloten. Het Lokaal Overleg, waarin de vakbonden zijn vertegenwoordigd, moet zich nog over dit plan buigen.

De extra kosten zullen de vier in eerste instantie uit eigen middelen betalen, maar rector magnificus A. Nieuwenhuijzen Kruseman verwacht dat minister Hermans op Prinsjesdag waarschijnlijk wat extra geld voor jonge onderzoekers zal uittrekken. "Dat kunnen de faculteiten dan voor de salarisverhoging gebruiken."

De juristen besloten al eerder om geen aio's meer aan te stellen. Zij geven de voorkeur aan onderzoekers die beloofd worden volgens schaal 10. Algemene wetenschappen en cultuurwetenschappen hebben nog geen plannen om hun aio's beter te belonen. (RJ)

Wöltgens naar OU

De voormalig fractieleider van de PvdA in de Tweede Kamer en huidig burgemeester van Kerkrade, Thijs Wöltgens, wordt de nieuwe voorzitter van het college van bestuur van de Open Universiteit. Hij volgt per 1 september dr. Cees Datema op. Datema was het afgelopen half jaar zeer omstreden geraakt binnen de OU en verklaarde onlangs er mee op te willen houden. Inmiddels is een landelijk adviesbureau bezig met onderzoek naar de twee toekomstscenario's voor de OU. Een daarvan behelst een fusie met de Universiteit Maastricht. De rapportage zal binnenkort bij minister Hermans liggen. Deze heeft beloofd voor 15 juli uitsluitel te geven.

De benoeming van Wöltgens zal de communicatie met de UM-leiding wellicht vergemakkelijken. Datema en het UM-college hadden onderling een wat stroef verkeer. Collegevoorzitter Dittrich kent Wöltgens, "maar alleen als regionaal bestuurder. Als mens kan ik goed met hem overweg. Verder geef ik geen enkel commentaar op interne OU-ontwikkelingen". (WB)

MoDi = theezakjes

"Ik dwaalde steeds af tijdens het lezen en was op een gegeven moment alleen nog maar bezig met moeilijke woorden onderstrepen." Dr. F. Huisman, voorzitter van de faculteitsraad van cultuurwetenschappen, had grote moeite met de meest recente nota over de Modernisering Dienstverlening (MoDi), het project om de diensten binnen de universiteit efficiënter te laten functioneren. Vorige week woensdag moest de raad advies geven over de manier waarop de MoDi-mensen de organisatiecultuur binnen de universiteit willen verbeteren. Ook de andere raadsleden konden slecht uit de voeten met het plan. Huisman: "Er staat dat er een cultuurprobleem is, maar wat is dat dan voor probleem?"

Decaan prof. W. Bijker legde het uit met een makkelijk voorbeeld: "Het probleem is dat er bijvoorbeeld bij een faculteitsraadvergadering alleen heet water wordt gebracht en geen theezakjes (wat tijdens de vergadering vorige week het geval was, red.). De MoDi betekent: heldere afspraken waar ook aan wordt gehouden." Hoewel de cultuurwetenschappers de uitleg begrepen, zagen ze ervan af zich uit te spreken over de plannen om de organisatiecultuur te veranderen. (MdW)

VN wacht op faculteit gezondheidswetenschappen, faculteit wacht op VN

Windstilte rond VN-leerstoel Healthy Cities

In Kopenhagen wacht men op Maastricht, in Maastricht wacht de decaan van gezondheidswetenschappen op Kopenhagen, en wacht de nieuwe hoogleraar gezondheidswetenschappen op de decaan. In de tussentijd gebeurt er dus helemaal niets rond de bijzondere leerstoel Healthy Cities Research, die vorig jaar door de Wereldgezondheidsorganisatie van de Verenigde Naties aan de faculteit gezondheidswetenschappen is aangeboden. Terwijl, zo claimt men in Kopenhagen, het hier toch gaat om een zeer ongewoon en uitermate eervol voorstel.

Vorig jaar september ging de brief bij de Europese afdeling van de World Health Organisation (WHO) de deur uit. Of de Maastrichtse faculteit gezondheidswetenschappen belangstelling had voor een bijzondere leerstoel Healthy Cities. In november kwam het antwoord: ja, dat hebben we, maar daar moet natuurlijk wel geld bij, en we hebben eventjes een probleem omdat die leerstoel het beste past in de capaciteitsgroep gezondheidswetenschappen (GVO). De nieuw te benoemen GVO-hoogleraar –die komt in mei– zal betrokken moeten zijn bij de benoemingsprocedure, dus er is enig opont-houd. Ondertekend met *Sincerely Yours*, de decaan en de directeur van de faculteit der gezondheidswetenschappen, Maarse en Van Coppenolle. Vanaf dat moment werd het stil.

Prestige

Niettemin heeft de beoogde leerstoel een lange voorgeschiedenis. Sinds 1992 is Maastricht een 'collaborating center for research on healthy cities' van de WHO. Directeur daarvan is dr. Evelyne de Leeuw, universitair docent bij gezondheidswetenschappen, in het bijzonder bij GVO. Een *collaborating center* van een VN-organisatie is een

Evelyne de Leeuw: "Met een hoogleraarstitel wordt tenminste erkend dat ik die taken gewoon moet doen" (foto Philip Driessen)

soort filiaal voor specifieke WHO-taken, legt De Leeuw uit. Zo is ook het nationale milieu-instituut, het RIVM, een 'collaborating center for environmental health'. De Leeuw, die al onderzoek op het terrein van *healthy cities* verrichtte, was opgetogen toen de WHO in '92 besloot om de relatie formeel te verankeren en haar deze prestigieuze titel voor vijf jaar te verlenen. Haar taken bestonden (en bestaan) naast onderzoek ruwweg uit het verzamelen en verspreiden van informatie over gezondheid in steden, en het adviseren van steden bij de bevordering van gezonde leefomstandigheden. Wil een stad het WHO-predikaat 'gezonde stad' verwerven, dan dient ze duidelijk beleid te voeren op allerlei deel-terreinen. De Leeuw: "Het gaat niet alleen om de gezondheidszorg, maar ook om de determinanten van gezondheid: onderwijs, milieu, sociale cohesie, net als huis-

vesting, voedsel, veiligheid." Vooral in de komende decennia wordt het WHO-beleid op dit punt overigens actueel. In 2020 verwacht men wereldwijd twintig megasteden met meer dan vijftien miljoen inwoners. Los Angeles bijvoorbeeld, en Bangkok. De Leeuw bepaalt voor de WHO of een stad de titel 'Healthy City' mag voeren. Daar is geen geld mee gemoeid, maar wel prestige. De Leeuw: "Dergelijke steden worden aantrekkelijker voor het toerisme en voor het bedrijfsleven." Haar werk betekent dat ze regelmatig de halve wereld over crosst. Reisschema's van Kopenhagen tot Bangkok, waar ze onlangs weer moest zijn, vormen geen uitzondering.

Maar, en dat is het grote probleem in dit ogenschijnlijke succesverhaal, in de praktijk moet De Leeuw deze activiteiten naast een volle baan als universitair docent verrichten. Met nauwelijks tot geen ondersteuning door de faculteit der gezondheidswetenschappen. Toen dan ook in '97 een verlenging van de status van 'collaborating center' aan de orde was, greep De Leeuw dat aan om geld bij facultaire organen te vragen. Dat werd toegezegd en uiteindelijk ook wel gegeven, maar slechts mondjes-

maat. Nog steeds draait De Leeuw naar eigen zeggen ruim zeventig uur per week om haar werk rond te krijgen. Eind vorig jaar barstte de bom toen ze overspannen naar huis moest en enige maanden uit de roulatie was. In haar herintredingsgesprekken is vervolgens gesuggereerd, zegt toenmalig GVO-voorzitter Ree Meertens, dat ze minder prioriteit aan het WHO-project zou moeten geven, maar volgens De Leeuw is dat, gezien het benodigde werk, ondoenlijk. Zij wil dus meer ondersteuning, zeker ook gezien de goede sier die de faculteit naar buiten toe met haar project maakt. In woord en geschrift slaan facultaire bobo's zich daar regelmatig over op de borst.

Hoogleraarstitel

In dat kader, zegt De Leeuw, heeft zij enige tijd geleden de WHO in Kopenhagen verzocht in Maastricht een bijzondere leerstoel in te stellen. De Leeuw: "Met een hoogleraarstitel wordt tenminste erkend dat je die taken gewoon moet doen. Het geld komt dan wel. Uiteindelijk heeft men daar bij de VN in toegestemd, hoewel het zeer ongebruikelijk was. De VN heeft haar eigen universiteit, de UNU, en wil daar-

buiten geen instellingen van een soort keurmerk voorzien door er leerstoelen te vestigen."

Het hoofd van het Healthy Cities programma bij de WHO in Kopenhagen, Jill Farrington, bevestigt die lezing: "We willen in dit opzicht geen precedent scheppen, dus dit is inderdaad een zeer ongewone zaak voor ons. De leerstoel is bedoeld als teken van de grote achting die wij voor het werk van Evelyne de Leeuw hebben. Zij is wereldwijd bekend voor haar goede onderzoek op het terrein van gezondheidsbeleid. Het zou dus jammer zijn als het niet doorging."

Toch leek het daar de afgelopen maanden op. Na de brief van de WHO van september, waarin werd aangekondigd dat men de *chair* aanbood, overigens met de mededeling dat men inhoudelijk op dezelfde voet door wilde gaan (en er dus geen extra geld aan vast zat), reageerde decaan prof. Hans Maarse met de brief die hierboven is aangehaald. Hij eindigde met de vaststelling dat er enige vertraging zou ontstaan omdat de nieuw te benoemen hoogleraar GVO bij de verdere invulling van de stoel betrokken zou worden.

Om die reden heeft men in Kopenhagen gewacht op nieuwe berichten vanuit Maastricht, laat Farrington deze week weten. Maarse zegt echter al maanden te wachten op antwoord van de WHO op zijn brief: die was bedoeld om te polsen hoeveel geld de VN ter beschikking wenst te stellen. Want, zegt Maarse, "het is facultair beleid om geen bijzondere leerstoelen op te richten zonder dat er geld wordt bijgeleverd om ten minste een aio van te kunnen betalen. Dat betekent dus ongeveer drie ton voor vier jaar." Of dit inderdaad een absoluut criterium is wil Maarse niet bevestigen: "Dit is het beleid", zegt hij.

In Kopenhagen vertelt men desgevraagd dat er jaarlijks voor het werk van De Leeuw ongeveer 20.000 dollar beschikbaar is, maximaal 30.000.

Maarse: "Dertigduizend dollar? Daar heb je toch wel een aio voor. We moeten er dus maar eens over praten." Maar de directeur van onderzoeksinstituut Health, prof. Wim Groot, is sceptischer: "Als ze op de oude voet door willen gaan is dat niet toereikend. Wij subsidiëren op dit moment het werk van de WHO."

Jill Farrington laat intussen weten dat, als iedereen op iedereen wacht, zij nu een brief aan de decaan zal schrijven om de zaak weer op de rails te krijgen. Blijft echter nog een hobbel die de nieuwe hoogleraar GVO, Nanne de Vries, oproept. De Vries: "Ik ben hier nu zes weken en heb van decaan Maarse alleen maar gehoord dat deze kwestie er nog aan kwam. Ik wacht dus op de stukken hierover: hoeveel geld is er mee gemoeid, hoe wordt de leerstoel omschreven, komt er een formele benoemingsprocedure. Dat laatste vind ik wel belangrijk. Ik wil weten hoeveel vrijheid ik heb in de benoeming. Ik ben er niet zo voor geporteerd dat men een bijzonder hoogleraar zo maar ergens neerkwakt. Het komt vaker voor dat een leerstoel gekoppeld is aan de kandidaat. Dan is het kwaliteitsoordeel al gemaakt. Dat vind ik raar."

Jill Farrington in Kopenhagen: "Deze leerstoel is voor Evelyne de Leeuw, en voor niemand anders. Als zij het niet wordt gaat het niet door. Het is een erkenning voor haar werk."

(ingezonden mededeling)

www.geldvoorjetalent.nl

Wammes Bos

Landelijke homodag in Maastricht moet vooral feest worden

Studenten voorzitter wil niet demonstrenen op Gay Pride Day

Zo heel veel om voor te vechten

hebben homo's en lesbiennes in Nederland niet meer. En al helemaal niet als ze ook nog eens in de studentenwereld zitten. Dat vindt althans geneeskundestudente Daniël-le Bischoff Tulleken. De vijfdejaars is voorzitter van de stichting die op 8 juli in Maastricht de landelijke Gay Pride Day organiseert.

"In het verleden hebben we altijd gedemonstreerd, maar dit is het jaar 2000. Het gaat in Nederland redelijk goed met homo's. Wat we tot nu toe bereikt hebben, is het feesten waard."

Geen demonstratie dus. Wel de traditionele kerkdienst (in de koepelkerk, waar negenhonderd mensen in kunnen) en een optocht door de stad. Bloot mag wel, maar seks is verboden op de wagens die geleend zijn van carnavalsvereniging De Tempeleers. Zaterdagavond zijn er vijf feesten: een gemengd feest, een *tropical party* en aparte feesten voor jongeren, vrouwen en leerliefebbers. Maar ook het feesten gebeurt lang niet meer zo dogmatisch als in het verleden. Ook mannen zijn welkom op het vrouwenfeest. Om de breuk met het verleden aan te geven, kozen de organisatoren dit jaar voor een nieuwe naam: Gay Pride Day. En dat is niet alleen omdat die ook gebruikt wordt in andere landen, zegt Bischoff: "Roze Zaterdag klinkt toch wel een beetje geitenwollensokken-achtig."

Toch is situatie in Limburg voor bepaalde groepen homo's nog lang niet perfect, meent Bischoff. Via het COC waar ze vrijwilligerswerk doet, hoort ze nog regelmatig over mensen die op hun werk, vooral als dat lager geschoold is, hun geaardheid verzwijgen. Ook binnen de kerken kan nog veel beter. Volgens haar hebben zowel de katholieken als de protestanten een zwartboek waar alle homo-pastores en -dominees in staan.

Voor studenten gelden die problemen niet. Hoogstens de coming out blijft lastig. Elk jaar verzorgt de studentenklesia Tafelstraat 13 een coming out-groepje, het COC zelfs twee. Daar doen zeker dertig jongeren aan mee, waarvan volgens Bischoff het grootste deel uit studenten bestaat. "Als de coming out achter de rug is, hebben mensen minder om voor te vechten. Ik weet niet of dat komt omdat het universitaire milieu toleranter is. Men weet wel dat het politiek incorrect is om er een probleem van te maken."

Aparte disputen voor homostudenten, zoals die enkele jaren geleden in Leiden, Rotterdam en Delft bestonden, ziet ze mede daarom ook niet zitten. Ze heeft nog nooit gehoord dat homo's problemen hebben binnen de Maastrichtse verenigingen. "Over Tragos gaat zelfs al jaren het gerucht dat alle meiden er lesbisch zijn." Bij Saurus, waar ze zelf bij zit, lijkt iedereen open te kun-

nen zijn over zijn of haar seksuele geaardheid. Maar dat lijkt wel iets van de laatste jaren. "Toen ik vijf jaar geleden

lid werd, leek het alsof er niemand homo was. Nu zitten er twee jongens in het bestuur die al een jaar bij elkaar

zijn. Die hebben ook een samenlevingscontract getekend en daar is een vrijgezellenfeest voor geweest."

Toch kan er nog wel iets verbeteren voor homostudenten in Maastricht. De stad heeft minder te bieden dan andere steden. Het COC heeft een jongerengroep en één keer in de maand een jongerenfeest, maar kroegen zijn er nauwelijks. Vrouwen kunnen terecht in de bar van het COC, maar lang niet iedereen gaat er naar toe. "En als lesbische vrouwen een relatie krijgen, kun je ze echt afschrijven voor het café." De mannen-zaken La Gare en La Ferme zijn voor studenten nauwelijks interessant, meent Bischoff. "Dat zijn toch een beetje oude nichtenkroegen. Als je daar binnenkomt, word je van top tot teen gekeurd. Daar ga je heen om opgepikt te worden en ik denk niet dat studenten daar zo'n behoefte aan hebben."

Homostudenten leven toch een beetje langs de plaatselijke scene heen, denkt Bischoff. Bij de Gay Pride Day lijkt dat minder het geval. Bij de organisatie zijn bijna zeventig mensen betrokken, waarvan zeker een derde studenten, schat Bischoff.

Bischoff verwacht op 8 juli zeker 15.000 bezoekers. En dat is nog maar een voorzichtige schatting. Toen zeven jaar geleden Roze Zaterdag in Maastricht gevierd werd, kwamen er 25.000 mensen op af.

Jan Buevink

Meer informatie: www.goldweb.nl/gpd.maastricht

Biografie van een homoseksuele corpsbal

Toen Roze Zaterdag veertien jaar geleden in Utrecht werd gehouden, kon Nederland kennismaken met een nieuw fenomeen. Een student kunstgeschiedenis had binnen de Leidse studentenvereniging Minerva een dispuut opgericht met daarin alleen maar homo's. Op de jaarlijkse toogdag van homoseksueel Nederland traden ze voor het eerst naar buiten.

Dit dispuut Antinoüs was genoemd naar de vriend van de Romeinse keizer Hadrianus. Het was een nogal elitair gezelschap. Veel leden hadden een adellijke titel en wie lid wilde worden, moest zich eerst door een paar taie boeken worstelen: Symposium van Plato en Les mémoires d'Hadrien van Marguerite Yourcenar.

Het dispuut leek halverwege de jaren tachtig in een enorme behoefte te voorzien. Na een jaar waren er al negentig leden: twintig studenten en zeventig reünisten. Andere steden volgden: Homeres in Rotterdam, Het Roze Vogeltje in Delft en Heerenblond in Utrecht.

De oprichter van Antinoüs, jonkheer Floris Michiels van Kessenich, over wie enkele weken geleden een biografie verscheen, was speciaal naar Leiden gegaan omdat hij werd aangetrokken door het studentencorps. Hij was toen

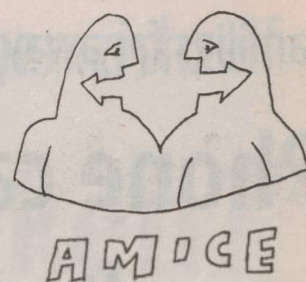
al 25 en had er al een leven vol frustraties opzitten. Al op zijn dertiende wist hij dat hij homo was. Maar toen hij dat zijn vader -oude Limburgse adel- vertelde, kreeg hij te horen: "Dat komt in ons milieu niet voor."

Leiden was niet Van Kessenichs eerste studentenstad. Aanvankelijk gaat hij na zijn middelbare school in Amsterdam studeren. Daar houdt hij zich lange tijd afzijdig van de traditionele studentenverenigingen omdat die te heteroseksistisch zijn. Maar bij het linkse COC voelt hij zich helemaal niet thuis. Als dan ook zijn studie nog eens dreigt te mislukken en hij verliefd wordt op iemand die hem niet ziet zitten, neemt hij een overdosis slaappillen. Nog net op tijd wordt hij gevonden. Dan besluit hij zijn leven anders aan te pakken. Hij maakt openlijk bekend dat hij homo is en gaat zich inzetten voor een groep die tot dan toe binnen de homobeweging onzichtbaar was: de traditionele homo's uit de betere milieus. Mensen zoals hijzelf dus. Veertig nodigt hij er uit voor zijn 22e verjaardag. Dat is het begin van de Donderdagavond Eetclub: een groep welgestelde homo's die regelmatig samen borrelen en op stap gaan. In korte tijd zijn er al 450 leden. Uit de biografie over Van Kessenich komt het beeld naar voren van een

actievoerder die geen enkele moeite heeft om de aandacht van de media op zich te vestigen. Iets waar zijn medestrijders zich soms mateloos aan ergeren.

"Altijd was zijn activisme verweven met zijn persoonlijk geschiedenis", schrijft biograaf Versteegen. Daarom is het jammer dat zeker in het tweede deel van het boek de nadruk vooral op dat eerste komt te liggen. De kleurrijke jonker wordt een wat vervelende eendimensionale actievoerder die tegen van alles en nog wat te keer gaat: kardinaal Simonis en bisschop Ter Schure, het homobeleid van Margaret Thatcher en de Amsterdamse hoogleraar Swaab die de politiek hoogst incorrecte ontdekking doet dat hersenen van homo's anders ogen dan die van hetero's. Dat gaat door tot het einde. En dat einde komt voor Van Kessenich al in 1991, als hij overlijdt aan Aids. Nog net daarvoor 'trouwt' hij met zijn Amerikaanse vriend, die in het boek verder nauwelijks aan bod komt. De homodisputen hebben Van Kessenich niet lang overleefd. (JB)

De Roze Jonker, Floris Michiels van Kessenich, homoactivist in corps, kerk en politiek, Jos Versteegen, Schorer Boeken, f34,50.

Beste Jos,

Hoe vaak heb ik je nu al 'n brief geschreven? Het begon, geloof ik, in de herfst van 1994. Altijd heb je teruggeschreven! Later werden ze gepubliceerd in de Universiteitsgezèt. Ik heb in die tijd veel van je geleerd. Over Sodom en Sperma, over Gomorra en Genetica. En nu laatst weer over orale seks. Als we zouden stoppen, zou ik zeggen: jammer dat het voorbij is. Maar het goede nieuws is dat we nog even doorgaan. We nemen dus een voorschot op de enquête van deze gezèt waarin gevraagd wordt of de lezertjes willen zeggen wat zij vinden. Mag ik daar nu wat op zeggen? Ik vind dat Dister op zijn locatie moet blijven. Ik lees dat op zijn plek een nieuwe rubriek komt. Allez, alles goed, als die nieuwe rubriek (rubriek? zeg het 'n paar maal Jos, rubriek, rubriek, alle woorden worden versuikerd bij dit verbale azijn), rubriek, zei ik, maar gevuld wordt door de markante binnenstadbewoner Jules Dister. Ik vind eigenlijk dat de redactie ook moet blijven. Zo gek doen ze het toch ook niet? Het interview met Hans Flipsen bijvoorbeeld vond ik heel erg goed. En bij jullie - is er al een nieuwe decaan? Ik heb nog geen telefoontje gehad. Maar dat komt misschien ook omdat ik niet altijd goed bereikbaar ben. Daarom heb ik vanaf vandaag een zogenaamde voice-mail. Ik beloof je terug te bellen. In je laatste brief had je allerlei goed-nieuws-berichten. En dan moet ik wat tegenwicht geven. Slecht nieuws bijvoorbeeld is dat wij (Oranje, Holland, de Leeuw) nog steeds meedoen met het voetballen. Ik hoopte dat Denemarken er een einde aan zou maken. Mooi niet dus. De Telegraaf kopte iets als de leeuw is eindelijk los. Mijn God, Jos, laat-ie weer zo snel mogelijk terug in zijn hok. De buis wordt overstelpt door arrogante over het paard getilde randdebielen om wie al gelachen wordt als ze een onderwerp, gezegde, meewerkend voorwerp - in de verkeerde volgorde - uitspreken, terwijl wij als lijdend voorwerp geduldig dienst doen. Het gaat ongetwijfeld om de meest overschatte landgenoten ooit: Jan Mulder, Paul de Leeuw, Mart Smeets. En dan heb ik het nog niet eens over onze voetballers. 'n Grote, maar onverschillige bek, waaruit willekeurige woorden druppelen als 'n trage en tragische optocht van gemankeerde dwergen. Maar natuurlijk houdt ook dit op. En dan het Grote Genieten, het Grote Nietsdoen. Maar is dat zo? Staat de wetenschap ooit stil? Malen de hersenen niet door? Wat is geluk? De zon zindert, het asfalt trilt. Maar het is Maastricht. De Tongersestraat bijvoorbeeld. Geen terras. Uit de muur komt de blues. Uit de kraan Jupiler. Sjors van de Oude Klok. Verhalen over landen waar we nooit naar toe willen. Vanavond is de NRC weer niet bezorgd. Gek, ik krijg al dagen de Volkskrant niet. Het pandje in de Lenculenstraat, naast Jo de sigarenboer, doet zo'n vijf ton. Wat? Anton van de omroep Maastricht is overleden. Fijn mens. We gaan de zomer in. Als we er weer uitkomen hoop ik dat er niets veranderd is tussen ons. Want Jos, de luiken van de geest mogen dan tocht doorlaten: veel wind van verschillende kanten is windstilte. En eigenlijk is dat wat ik wil. Dag romanticus, er is ook dit jaar maar één zomer! Weet wat je doet, en het antwoord van de rechtsfilosoof op de volgende vraag is duidelijk: wie zal ik omhelzen, haar of Kelsen? Een vochtige kus,

Ad

Families far away (6)

Phone calls to Italy, e-mails to the United States

PAGE SIX

"Pay proper attention during the lectures. Do not drink too much. Do not come home too late," is what Francesco Monari hears from his parents on the phone. "But they do know that sometimes I only get to bed at five o'clock in the morning," says Francesco, "As long as I study well, they are happy."

Exchange student Francesco (25) is from Trento a small town in the North of Italy, about the same size as Maastricht. He is studying European Law here. When he returns to Italy at the end of this month, he will have spent five months here.

Francesco has a good relationship with his parents. "That is why we phone about twice a week, taking it in turns." His sister now works in the United States. Phone calls are a bit expensive, which is why they e-mail so much. The latest news and about their common friends in Italy, but also about the stay in the Guest House. "My sister studied in Aachen three years ago," says Francesco, "I heard a lot from her about what it is like to study abroad."

His family did not come to visit him in Maastricht, because both his parents work and his sister just started her new job. He himself went back to Italy during the Easter holidays. "It was fantastic to see my family and friends again."

Francesco Monari (photo Philip Driessen)

When Francesco returns home, he still has a few exams to pass in order to complete his study. Then in August he will visit his sister in the United States and after that he will work for his father, who is a lawyer. "My father is very interested in legislation on the European Union. He himself only studied Italian

law." According to Francesco, his father is very learned and has a lot of experience. "But perhaps by then he can actually learn something from me," he laughs.

Thijs Adriaans

Maastricht tenants are hardly aware of their rights

Maastricht students are very badly informed about their rights as tenants. An investigation, carried out by two students from the Limburg School of Higher Education, showed that hardly anyone knew how to get the landlord to pay for the replacement of rotten windowsills. And most students have never calculated whether perhaps they are paying too much rent.

The two students questioned more than four hundred students at the beginning of this year, as a graduation project. Most of those interviewed studied at the Universiteit Maastricht. Together with the rent tribunal, the student law office and Dope, they wanted to investigate to what extent Maastricht tenants were aware of their rights.

The results were quite discouraging. Three quarters has no idea how they should lodge a complaint against an unreasonable increase in rent (take your complaint to the rent tribunal within six weeks after the increase has taken effect (ed.)). Four fifths does not know that tenants who have just

signed a contract, still have six months to ask the rent tribunal to examine whether they are paying too much.

Students who do know about their rights, hardly make use of them. Approximately 83 percent were familiar with the points system that tenants can use to calculate whether their rents are fair. Yet more than half (58 percent) has never done so. Some because they trust their landlord, others because they are happy with the price that they pay for their rooms.

Nearly all Maastricht students are reasonably happy with their rents, the survey showed. Of all those who pay an all-in rent (30 percent of the total), three quarters pays less than 500 guilders. Of the tenants who pay only rent, half paid between 350 and 450 guilders. For one third, things worked out even cheaper.

The investigators want students to be made more aware of their rights as tenants. They do not see this just as a task for the 'Kamerburo' and for the office of registration of the city council, but also for the student associations. (JB)

Gay Pride Day in Maastricht

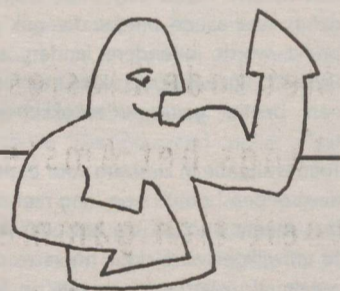
Homos en lesbians do reasonably well these days in the Netherlands. And if they are also part of the student world, then they have little to complain about. At least that is what medical student Daniëlle Bischoff Tulleken feels. The fifth-year student is chairperson of the association that is organising the nation-wide Gay Pride Day on 8 July in Maastricht.

Contrary to other years, there is no demonstration this year. In the beginning, the annual meeting of Dutch homosexuals, which started in 1978, was primarily meant to demand equal rights. In order to symbolise the break with the past, organisers decided upon a new name this year: Gay Pride Day. But the programme looks quite similar to that of previous versions. The day

starts with the traditional church service (in the 'koepelkerk'). After this, there is a parade through the city; nudity is allowed, but sex is prohibited on the floats that belong to the carnival association 'De Tempeleers'. There are five parties in the evening.

Bischoff expects at least 15,000 visitors. And that is a cautious estimate. When Pink Saturday was celebrated in Maastricht seven years ago, there were 25,000 people. (JB)

For more information: www.goldweb.nl/gpdmaastricht

SPORT

De laatste loodjes op jenever

Met de Leidse scouting reisde hij elk jaar af naar het zuiden om daar de 70 kilometer lange *Nacht van Gulpen* te lopen. In zijn studententijd heeft Chris Rosendahl Huber, vierdejaars cultuurwetenschappen, deze traditie voortgezet. In de nacht van 17 op 18 juni was hij wederom van de partij. "Het gaat mij om de lol. Vaak gaan we verkleed, als Indianen of Romeinen."

Vooroordelen

"De meeste mensen verklaren me voor gek, als ik vertel dat ik de Nacht van Gulpen ga lopen. In werkelijkheid vallen die 70 kilometer best mee. Iedereen met een redelijke conditie kan de tocht uitlopen. Als je maar geen last hebt van je knie of heel dik bent."

Frustraties

"Het begint om half elf 's avonds. Het moeilijkste punt is tegen de ochtend. Je hebt de hele nacht door gelopen en

De 70 kilometer van de Nacht van Gulpen vallen best mee (foto Philip Driessen)

moet dan nog zo'n 25 kilometer."

De charme

"Dit is de zesde keer dat ik meedoe. Vroeger kwamen we met de scouting, nu loop ik samen met vrienden. Mijn familie huurt dan een huisje in de buurt van Gulpen. Die volgt de route

met de auto en staat langs de kant om ons aan te moedigen, drinken te geven en voor gek te verklaren. Als we om zo'n uur of twee's middags bij de finish komen, staat mijn familie daar te juichen met bloemen. Het geeft je even de illusie dat je een held bent. Heel leuk."

Training

"Om te oefenen maak ik vanaf de lente een aantal flinke wandelingen. Ik begin met 25 kilometer en bouw dat op naar 50."

Eten, drinken, roken

"Van te voren eet ik normaal, geen ge-

doe met koolhydraten. Langs de wandelroute staan standjes met eten en drinken. Allemaal gratis, dat is bij het inschrijvingsgeld inbegrepen. Aan de voet van de laatste berg staat een post met jenever, bedoeld als pijnstiller voor de laatste loodjes. Geweldig, want het werkt echt."

Sportief hoogtepunt

"Voor de medaille doe ik het niet. Dat zijn toch lelijke dingen. Nee, ik loop meer voor de sfeer, voor de lol onderweg. Meestal gaan we verkleed. Als vikingen of als Indianen, bijvoorbeeld. Toen we een keer als Romeinen gingen, kwam een vent van een lokaal radiostation naar ons toe. Die vroeg wat wij hier deden. We antwoorden dat Romeinen ook van wandelen houden, dat we daarom de verharde wegen hebben uitgevonden. En dat het geen gek idee zou zijn om het principe van harde wegen ook in Limburg in te voeren."

Maartje Krabbe

Zware heren 4+ van Saurus vechten altijd voor de eer en soms tegen zichzelf

“Jullie zijn toch geen lichte pikken?”

Juni 2000: Rutger, Dirk, Nils, Roeland en stuurvrouw Renée, oftewel de zware heren 4+, trainen na hun overwinning op de Bosbaan weer op de Zuid-Willemsvaart

Met rode blosjes ligt hij op de steiger langs het Amsterdam-Rijnkanaal. Hij voelt zich gammel, heeft de hele nacht geen oog dicht gedaan. “Ik red die twee kilometer wel”, probeert Roeland Mennink (20) geruststellend. “Ik ben alleen bang dat ik moet kotsen als ik over de streep ga. Of nog erger, dat er van alles uit mijn broek loopt als ik weer uit de boot stap.”

tekst Riki Janssen, foto's Philip Driessen

Het is zondagmiddag 16 april. De 117^e Varsity in Houten –de eerste nationale studentenroeiwedstrijd van het seizoen– is in volle gang. De zon schijnt en er staat een straffe wind in de rug. Ideaal roeiweer.

Over een dik half uur is het de beurt aan de eerstejaars zware heren 4+ van de Maastrichtse studentenroeivereniging Saurus. “Onze eerste echte wed-

strijd”, zucht Roeland, terwijl hij met een hand voor zijn gezicht aan de zon tracht te ontkomen. “Zonde, die buikgriep. Dit is echt weer iets voor mij, ik vind het heel vervelend. Het liefst zou ik naar huis gaan, maar dat kan ik niet maken ten opzichte van de rest. Ik mis mijn vriendinnetje”, zegt hij zielig. “Maar ik moet relativeren”, vervolgt hij dan flink. “Die twee kilometer roeien bete-

kenen zeven minuten afzien. Dat is toch niet zoveel hè? Dat moet toch lukken, ook al heb je een beetje koorts?”

Niemand zegt het. Maar zowel de coaches, roeiers als de stuurvrouw (de + achter het cijfer 4), beseffen dat ze het vandaag zwaar gaan krijgen. De geweldige voorbereiding (minimaal zes trainingen per week, in de winter op de ergometer in de loods aan de Kanaaldijk, de laatste tijd veel in de boot op de Zuid-Willemsvaart), de grote inzet en de hoge verwachtingen (in oefenwedstrijden lagen de Sauriërs steeds vooraan) ten spijt. Roeland is immers niet het grootste probleem. Tien dagen geleden is Yume Dannenburg (20) met een zeurende knie uit de boot gestapt. Voor heel even, was de hoop. Maar een weekje rust bleek de pijn niet te verzachten en dus zit er dadelijk een invalier in de boot. En dat is, hoe goed die jongen ook is, een nadeel. “Een vreemde in de boot is een ramp”, legt een Sauriër-veteraan uit. “Het kost je een half jaar om die boot met z'n vieren onder controle te krijgen. Iedere misbeweging voel je, het duurt een tijd voor je die kleine oneffenheden eruit hebt gehaald. Het is gewoon moeilijk om zowel technisch goed, als hard te varen. Met een nieuwe erbij doe je bijna altijd een paar stappen terug.”

“Typisch eerstejaars”

De boot van de zware 4+, de *K. Dittrich*, ligt al aan de start als de speaker meldt dat de lichte eerstejaars heren 8+ van

Saurus blik hebben getrokken. Gejuich langs de kanten van het Amsterdam-Rijnkanaal. Nu wij nog, zie je de drie coaches denken. Hoofdcoach Remy Bemelmans (22), Mieke de Jong (20) en Ernst van Lamoen (21), staan klaar om de twee-kilometerrace van hun ploeg al fietsend te volgen. Vergezeld van Kermit de Kikker die bungelend aan het stuur van Remy al heel wat andere Maastrichtse roeiers geluk heeft gebracht.

“Saurus, achteruit”, roept de kamprechtter. Het woelige water drijft de Maastrichtenaars steeds van de start af. “Klapje op”, zegt stuurvrouw Renée Waumans (22) nerveus. “Ja, ja, goed.” De palen zijn nog maar nauwelijks uit het water als het startschot klinkt en weg is de *K. Dittrich*. “We liggen vooraan”, jubelt Dirk van Nieuwenhuijzen (19) inwendig na de eerste krachtige halen. Het ritme is goed, ze gaan hard en op boeg (achterin) komen de eerste luchtbelletjes boven water en knappen kapot tegen de punt. Ze trekken door en proberen als bezetenen hun voorsprong uit te bouwen. “Volhouden.” Rond de vijfhonderd- metervlag hoort Renée opeens een motor. Vreemd. Om dan te ontdekken dat de kamprechtter hen met grote snelheid probeert in te halen. Ze hebben niets gezien en niets gehoord, geen rode vlag, geen bel en niet het geschreeuw langs de kant. “Oh nee hè.” Opeens beseft de Maastrichtse ploeg, maar ook de rest van het beginnelingenveld, dat ze zich deze moeite beter hadden kunnen besparen. Valse start. “Typisch eerstejaars”, mopperen sup-

porters die bij het zien van de vlag al in hun fietsenremmen knepen.

Die valse start blijkt de nekslag voor de toch al gehavende 4+. De instructies van de coaches –“Laat je niet opnaaien door een valse start. Luister goed naar de stuur, zij weet precies wat er moet gebeuren. Als een boot sneller weg is, raak dan niet in paniek, het is niet zo snel een gelopen race”– zijn vergeten. Meer dan een derde plaats zit er niet meer in.

“Het was vreselijk”, zal stuur Renée later zeggen. “Ik zat helemaal te trillen en wist niet meer wat ik moest zeggen. Ik gaf net het commando ‘klapje op’, we waren immers weer iets naar voren gedreven, toen het tweede startschot klonk. We gingen naar achteren in plaats van naar voren.”

“Ik zat zowat te janken bij de tweede start, ik was helemaal over mijn toeren”, vult Roeland tijdens de nabespreking aan. Zachtjes en bleek foetert hij over

Wie is wie?

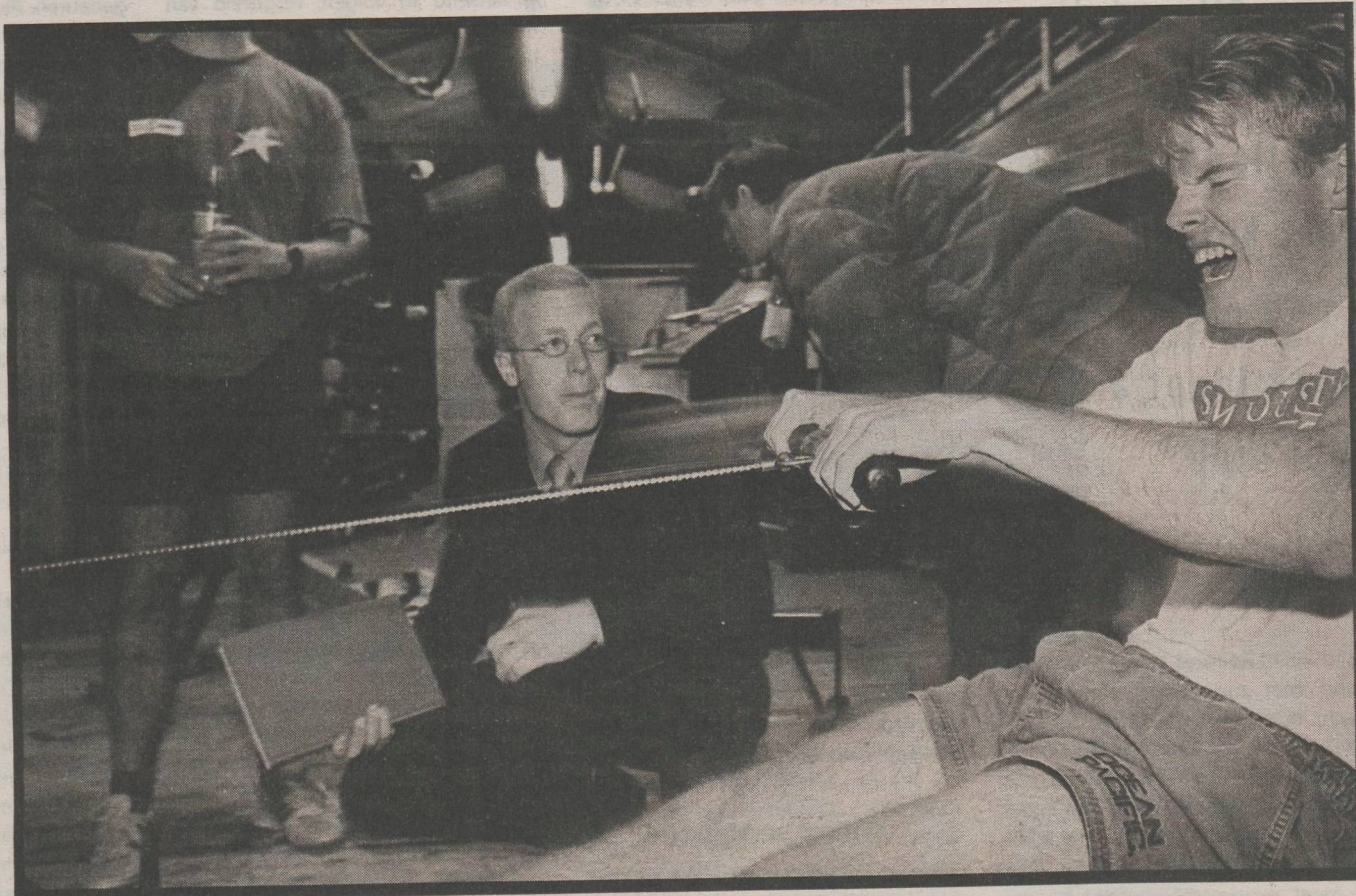
Remy Bemelmans: hoofdcoach
Mieke de Jong: coach
Ernst van Lamoen: coach
Renée Waumans: stuurvrouw
Roeland Mennink: roeier
(op slag, geeft ritme aan)
Rutger Drost: roeier
Dirk van Nieuwenhuijzen: roeier
Nils Hemmerle: roeier
Yume Dannenburg: roeier

31 augustus 1999: nieuwe Saurusleden (Roeland 2e van links, Nils 4e van links, Yume 2e van rechts) tijdens de introductie aan de Maas. Hun ongewassen shirtjes dragen nog de sporen van het intro-roeiokamp

15 november 1999: twee-kilometertest in de botenloods aan de Kanaaldijk

15 november 1999: coach Ernst jut een van de kandidaat wedstrijdroeiers op: "Volhouden, trappen."

een "kutrace". Nils Hemmerle (22) staat er heel wat meer ontspannen bij en concludeert samen met Dirk dat "dit inderdaad niet onze beste wedstrijd was".

Afhaalchinees

Maastricht, vijf maanden eerder. De studentenkamer van hoofdcoach Remy aan de Batterijstraat puilt uit met grote brede kerels. Er staat afhaalchinees op het menu. Enorme porties bami en nasi, per persoon één plastic bak, worden na de ergometertest (twee kilometer zo hard mogelijk "trappen") zonder enige moeite weggewerkt. De halve liters bier die eenjarige gezette Sauriër uitdeelt, zijn nog sneller verdwenen. Hij heeft al een *date* voor het gala in januari, meldt hij vrolijk tussen twee happen door. "Achterlijk vroeg", luidt het eensgezinde commentaar om hem heen. Wie legt zich nu al vast? Is hij soms bang om over te schieten? "Ik heb ook al een rokkostuum besteld", gaat hij onverstoort verder. "In Vroenhoven hebben ze zo'n winkel. Jongens, ik moet wel vroeg zijn, want in mijn maat hebben ze niet zoveel." Och, constateert iemand vals: "Je hebt ook weinig concurrentie."

In de keuken zetten de coaches de tafel intussen op een strategische plek. Vier stoelen er achter, en één er voor. Vanavond wordt het spannend, weet Remy al tijden. Vanavond wordt duidelijk of Saurus voor de tweede keer in zijn geschiedenis een zware heren 8 op de been kan brengen. Hij heeft goede hoop. Er zitten elf potentiële wedstrijdroeiers in zijn kamer en hij kent nog iemand die belangstelling heeft, maar nu op vakantie is.

Al in augustus tijdens de Inkom heeft hij alle aspirant-leden en een paar tweedejaars Sauriërs stiekem gescreend. Zijn oog zocht lange ("hoe langer hoe liever"), sterke, gespierde mannen. Liefst ervaren sporters van dik boven de 72 kilo (anders vallen ze in de categorie heren licht) die hun eigen lichaam kennen en weten wat ze daarvan kunnen vergen. Die werden vervolgens voorzichtig gepolst. Heb je ooit gedacht aan wedstrijdroeien? Misschien is de najaarstraining wat voor jou, kun je ontdekken of topsport iets voor je is.

Dirk van Nieuwenhuijzen, tweedejaars economie en tweedejaars Sauruslid, had er wel oren naar. "Ik wilde iets anders met mijn leven. Ik zat vorig jaar meer in de kroeg dan in de boot, en dat werd saai. Ik had helemaal geen doel in mijn leven, mijn studie wilde ook al niet vlotten. Nu is mijn leven niet meer leeg. Ik heb een weekschema, train tig keer per week en houd genoeg tijd over voor mijn studie. Die gaat goed. Ik loop niet meer te lamballen, ik lig niet meer tot elf uur in mijn nest omdat ik tot vijf uur 's nachts in de Meta heb gezeten."

Als hij voor de coaches plaatsneemt is het antwoord op de vraag of hij door wil gaan in de heren 8 dan ook volmondig ja. Coach Mieke steekt van puur enthousiasme haar duim naar hem omhoog. Ze hebben Dirk er graag bij, hij is sterk en heeft de juiste instelling. Ook Nils meldt even later met een heel licht Duits accent dat hij doorgaat. Zelfs als het onverhoopt op een zware 4 mocht uitlopen. "Ik kan het trainen goed combineren met mijn studie. Ik ben gewend om veel te sporten en ik vond de najaarstraining heel motiverend en de groep gezellig." Yes, juicht Mieke. Weer eentje erbij.

Lang niet iedereen is zo overtuigd van de waarde van zes dagen trainen in de week, niet drinken, om elf uur naar bed en gezond eten. "Ik vind roeien leuk, maar ik wil mijn sociale leven niet gedag zeggen", klinkt het een paar keer die avond. Dat geldt ook voor dejarige dikkerd die tijdens de ergometertest,

opge
ten,
Maar
te z
oude
het
een
versc
stoel
eens
strijd
zo g
spon
ten, c
al ma
woor
blokt
houd
luiste
Remy
juist
dat k
Met
nog
re, ee
een
natu
dring
toch
voor
zegt
sprek
echt
lichte
gen
word
met s
een s

Hoe
janua
intra
State
ditor
begin
kerel
naam
en d
lache
de a
rondi
nane
eiere
gooit
wat z
bier
pasta
zijn
Remy
in ee
zoch
dan
ma.
Tien
ning
hoe l
"Ik h
Yume
van
zijn
trapa
Punt
overs
waar
kniee
Nils
heeft
de tr
In ee
Remy
je Yu
de b
heeft
klede
"Van
de ro
"lets
"Niet
"Ben
"Zij t
word
Remy
Belgi
"Ja, h
Zulle
zijn.

opgejut door coaches en teamgenoten, helemaal kapot durfde te gaan. Maar er zijn ook andere redenen om af te zeggen. "Ik mag niet van mijn ouders," vertelt een tweedejaars met het schaamrood op zijn kaken. Hij is een van de laatsten die voor het trio verschijnt. Schuivend op de keukenstoel legt hij uit dat pa en ma nu eerst eens studieresultaten willen zien. Wedstrijdroeien is uit den boze. Hij had zelf zo graag gewild, maar ja, zij zijn de sponsors. "Als ik dit allemaal had geweten, dan had ik mijn vriendin vorig jaar al maanden eerder gedumpt. Het is gewoon kut. Maar als ik de komende twee blokken haal en er valt iemand uit, dan houd ik me aanbevolen." De coaches luisteren schijnbaar onbewogen, al zal Remy maanden later grinniken: "Dat juist de grootste macho van de club je dat komt zeggen."

Met de gewone afzeggers die liever nog wat willen feesten, een rugblessure, een jongen die er van afziet omdat een ander uiteindelijk ook niet wil, en natuurlijk die weigerachtige ouders, dringt het al snel door dat een zware 8, toch het koningsnummer, er dit jaar voor Saurus niet inzit. "Ik baal er van," zegt Remy de week na de keukensprekken. "Heel erg zelfs. Maar het lukt echt niet. Je kunt wel kiezen voor een lichtere gast erbij, of hopen op die jongen met een blessure ... Och, dat wordt allemaal niks. We gaan verder met Nils, Yume, Dirk en Roeland. Beter een sterke 4 dan een zwakke 8."

Rotte eieren

Hoe sterk is een sterke 4? Als ze op 14 januari rond middernacht tijdens het intrainingsfeest de Sauruskroeg aan de Statensingel bestormen (de laatste traditionele braspartij voor het officiële begin van het seizoen), lijken de vier kerels heel sterk. Rukkend aan de zogenaamde brasjasjes van de heren licht en de dames 8, en vaak slap van het lachen, bekogelen ze onder luid gejoel de andere wedstrijdroeiers met een ronduit smerig mengsel van meel, bananen, ampullen die de geur van rotte eieren verspreiden en andere zoi. Die gooien op hun beurt terug met alles wat ze te pakken kunnen krijgen: hooi, bier en een smurrie van doorgekookte pasta, erwtensoep en karnemelk. Ze zijn klaar voor het grote werk, lacht Remy die samen met de bestuursleden in een veilig hoekje dekking heeft gezocht. Morgen de kroeg poetsen en dan begint het strakke trainingsschema.

Tien dagen voor de Varsity en vele trainingssessies later, is opeens duidelijk hoe kwetsbaar een sterk team kan zijn. "Ik heb wat last van mijn knieën," zegt Yume tegen Mieke als hij de steiger van de Jojobaven nadert. Het ligt aan zijn fiets, denkt hij. Er is iets met de trapas of misschien wel de derailleur. Punt is dat zijn mountainbike steeds overslaat naar een andere versnelling waardoor de trappers doorslaan en zijn knieën een oplawaai krijgen. Omdat Nils klaagt over zijn rug en Dirk last heeft van een tussenribspiertje wordt de training aangepast.

In een motorbootje volgen Mieke en Remy hun team. Mieke moppert: "Moet je Yume zien: zit hij met blote benen in de boot, terwijl hij last van zijn knieën heeft. Juist dan moet je je warm aankleden, dat zou hij toch moeten weten." "Vanuit de schouder," roept ze dan naar de roeiers. "Ja, zo gaat het beter."

"Iets sneller inpikken, Nils."

"Niet te agressief, Roeland."

"Benen goed strekken, Dirk."

"Zij trappen heel ongelijk, zie je dat, er wordt te snel opgereden," observeert Remy als ze de sluis in de buurt van het Belgische Rekem naderen.

"Ja, heel onrustig, het gaat niet goed. Zullen we vragen waar ze mee bezig zijn. En Yume, heeft die pijn? Hij zegt

Dirk van Nieuwenhuijzen

In de eerste weken kreeg hij al de bijnaam 'pappa Dirk'. Niet in de laatste plaats vanwege zijn grote verantwoordelijkheidsgevoel en zijn drang om alles goed te regelen (hij denkt aan een cadeautje als iemand jarig is, hij roept iedereen bijeen voor de voorbespreking, hij probeert mensen er bij te trekken). Dirk van Nieuwenhuijzen, 19 en tweedejaars economie, is een echte teamspeler die weinig aan het toeval overlaat. "Ik bereid me graag goed voor. Als ik een twee-kilometertest doe, dan heb ik die in mijn hoofd al duizend keer afgelegd. Ik let goed op wat ik vooraf eet -geen vet, wel veel koolhydraten- en ga op tijd naar bed. Zo wil ik ook goed voorbereid in de boot zitten. Daarom maak ik me druk over het materiaal, over de slaapplekken tijdens een wedstrijdweekend. Als alles is geregeld, kan ik pas rustig roeien."

Hij is begin mei van slag (eerste in de boot die het ritme aangeeft) gehaald en voelde dat als een degradatie. Toch heeft hij niet gemopperd, laat staan dat hij een training heeft verziekt. Het team staat voor hem voorop, ook al moet hij zelf een stapje terug doen. Dirk heeft het 'Saurusgevoel'. Hij is een van die mensen die het een eer vindt om voor zijn vereniging te roeien en dolgraag de naam van zijn club hoog wil houden.

Zijn mentaliteit is volgens de coaches prima, al zit er diep in hem ook een echt "feestbeest". Hij is rustig en krijgt net als Rutger het predikaat "goedzak" van de stuur.

Volgend jaar stapt hij uit de boot om als wedstrijdcoach verder te gaan.

Nils Hemmerle

Zijn vriendin noemt hem een geluksvogel die het leven van de zonnige kant benadert. Nils Hemmerle, 22 jaar en eerstejaars internationale bedrijfskunde, geeft de zware heren 4+ een internationaal tintje. Hij is geboren en getogen in het Duitse stadje Emmerich en heeft in een paar maanden tijd vloeiend Nederlands leren spreken. Alleen een licht accent, een vragende uitdrukking als een Nederlands spreekwoord op zijn pad komt en soms wat irritant en onverstaanbaar gemopper in rasecht Emmerichs, verraden zijn Duitse wortels.

Nils, groot, breed en geen grammetje vet, heeft gevoetbald, getennist en gebasketbald. Saurus bood hem de mogelijkheid om eens aan topsport te rijken, al zal hij daar nooit alles voor opzij zetten: zijn studie komt op de eerste plaats.

Zijn teamgenoten noemen hem een nuchtere, harde werker die rustig zijn halen maakt. Hij is geen snelle starter, maar meer een technische duurroeier. Hij windt zich niet snel op, relateert makkelijk, neemt adviezen van de coaches ter harte en is eerlijk. Al laat hij niet snel het achterste van zijn tong zien. Zijn diepste zielenroerselen bewaart hij voor zijn vriendin en zijn "echte vrienden" met wie hij jarenlang op een internaat zat. Kritiek geeft hij slechts mondjesmaat. "Ik zoek conflicten niet op. Ik erger me niet zo snel aan anderen, ik vind dat je mensen moet accepteren zoals ze zijn. Stoor ik me ergens aan, dan zeg ik het wel, maar altijd op een positieve manier. Ik blijf ook nooit lang boos."

Volgend jaar keert hij niet terug in de wedstrijdboot. Hij wil ook graag andere kanten van het Maastrichtse studentenleven leren kennen. Bovendien wil hij zijn relatie niet op scherp zetten. Zijn vriendin heeft dit jaar wel heel vaak een stapje terug moeten doen. Herhaalde malen vroeg ze zich hardop af wie of wat nu het belangrijkste is in zijn leven: zij of het roeien. De keuze valt op haar en dat zal hij volgend jaar bewijzen.

Rutger Drost

Hij lijkt getrouwd met Saurus, want hij traint niet alleen minimaal zes keer per week, hij zit ook in de mensacommissie van de vereniging en kookt een keer per maand, is iedere dinsdag en donderdag in de kroeg aan de Statensingel te vinden en eet iedere woensdag met zijn oude competitieteam van Saurus. Rutger Drost, 19 jaar en tweedejaars internationale bedrijfskunde, is dit seizoen begonnen in een tweedejaars zware heren 4+. Een hoop blessures van teamgenoten zorgde voor een vroegtijdig einde van zijn dromen. Gelukkig kon hij half mei in de eerstejaars zwaar stappen. Weliswaar een stapje terug, maar beter dat, dan helemaal niet meer roeien. Hij is nu de meest ervaren roeier in de 4+, maar daar laat hij zich nooit op voorstaan. Al worden zijn tips en aanwijzingen altijd erg op prijs gesteld. Hij voelt zich niet verheven boven de rest, maar stelt zich juist bescheiden op. "Ik heb iets tegen mensen met grote verhalen, juist daarom probeer ik mezelf wat rustig te houden," legt hij uit.

Hij heeft een voetbalcarrière van tien jaar achter de rug, maar was nooit een uitblinker. In het roeien kan hij voor zijn gevoel wel wat bereiken, al moet hij het ook hier van zijn werkersmentaliteit hebben.

Een rustige jongen waar coaches heel blij mee zijn. Nooit gezeik, nooit gemekker, prima mentaliteit. Een lieve, hardwerkende goedzak die vertrouwen uitstraalt, vindt de stuur. Al zou hij soms wel wat brutaler mogen zijn. Als hij een leuke ploeg vindt, gaat hij komend jaar misschien door met wedstrijdroeien.

Roeland Mennink

Een sportman in hart en nieren die heel diep kan gaan. Sterk, atletisch, technisch goed en altijd op zoek naar de grenzen van zijn kunnen. In de boot kan Roeland Mennink, 19 jaar en eerstejaars gezondheidswetenschappen, lang niet altijd zijn kracht kwijt, beseffen de coaches. Zeker in het begin toen er veel op de techniek werd geoefend. Roeland zit op slag en geeft het ritme van de halen aan. Hij is een perfectionist die hoge eisen stelt en zichzelf snel de schuld geeft als er iets mis gaat in de boot. Dat maakt deze teamsport zwaar voor hem, zo zwaar dat hij op gezette tijden uitziet naar het einde van het wedstrijdseizoen. Hij zal na de zomer het wedstrijdroeien dan ook laten voor wat het is. Volgens zijn teamgenoten is hij ook meer een individuele sporter.

Soms denkt hij te veel, geniet hij te weinig en is hij in de ogen van anderen onnodig onzeker over zijn plaats in het team. Verder is hij open, maar soms ook onbereikbaar, spontaan en gevoelig. En af en toe beminnelijk naïef. Hoofdcoach Remy: "Er kwam laatst een dronken vent aan zijn deur die verkondigde dat dit de eerste keer was dat hij zat was. Hij moest geld hebben voor een taxi. Roeland gelooft hem, geeft geld en stopt een briefje met zijn adres in de zak. Dan kan die man hem terug betalen als hij nuchter is. Mooi niet dus."

15 november 1999: de jarige Sauriër (met flesje bier) en hoofdcoach Remy (3^e van links) moedigen Yume aan om tot het uiterste te gaan tijdens de twee-kilometertest

15 november 1999: op het menu staat afhaalchinees. De meeste borden blijven onberoerd, want uit een bak eten is veel lekkerder

15 november 1999: coach Mieke (rechts) constateert tijdens het keukengesprek dat deze roeier geen afscheid wil nemen van zijn avondjes stappen, lekker eten en veelvuldige bezoeken aan vrienden

niks, maar zijn gezicht spreekt boekdelen.

Als de roeiboot via de toeter tot stoppen wordt gemaand, is er even een lichte irritatie: het loopt voor geen meter, grommen de roeiers. Licht het aan de wind die uit allerlei hoeken komt, of zijn het de coaches die hen te weinig laten "doorpalen", zoals Roeland oppert. Ze komen er niet uit, al is één ding overduidelijk: Yume heeft te veel pijn en moet zo snel mogelijk de boot uit. "Omkeren maar. We moeten geen risico nemen", vindt Remy, "anders kunnen we het hele weekend niet samen trainen."

Gelukkigvogel

Het is niet zijn eerste pijnlijke. Yumes zitbotjes speelden al eerder op, hij kon maar niet wennen aan het harde stoeltje in de boot. Schuiven hielp niet en ook een zacht kussentje bood nauwelijks verlichting. En dan was er nog zijn schouder waar hij wel eens over repte, of zijn arm.

Een zeurkous? Nils ergert zich niet zo snel, hij vond die klachtjes – het waren immers kleinigheidjes- eerder grappig dan storend. Wel kon hij in het begin maar moeilijk verteren dat zijn ploegenoot de studie liet sloffen en zijn hele leven van het roeien liet afhangen. Herhaaldelijk porde hij Yume op onder het motto 'Wer Feste feiert, kann auch feste arbeiten'. "Ik snapte het gewoon niet", concludeert hij achteraf. "Ik dacht vooruit, geen smoesjes, schouders eronder, doorzetten, dan komen de goede punten en het roeien vanzelf wel. Dat doe ik zelf ook. Ik heb één toets gemist, maar die maak ik begin juli nog een keer en dan heb ik mijn propedeuse prima op tijd binnen. Maar goed, dat ben ik. Ik besef nu pas, nu hij zijn hele verhaal verteld heeft, waar Yume mee zit. Ik had daar nooit over nagedacht omdat ik wel veel mazzel heb met mijn familie; altijd steun, nooit grote problemen. Mijn vriendin noemt me een gelukkigvogel. Misschien is dat ook wel zo. Ik zie het leven positief, voor mij is het glas altijd half vol. Het is een heel simpele filosofie die ik zonder moeite naleef. Ik weet ook niet waarom anderen niet op deze manier leven. Het is zo makkelijk."

Therapie

Yume keert na die ene training niet meer terug in de wedstrijdboot. Rust en fysiotherapie kunnen zijn overbelaste pezen niet snel genoeg oplappen en na vijf weken gearazel ("kan hij door, moet hij stoppen, je moet hem een kans geven") valt definitief het doek. En dat valt hem zwaar. Misschien wel zwaarder dan menig ander die zoiets overkomt, want roeien was voor hem meer dan alleen lekker trainen, ruiken aan topsport, de kans om verantwoord af te vallen (van 110 kilo naar 84 in zes maanden) en gezelligheid. "Ik kon mijn stress en energie er in kwijt, het was voor mij voor een deel therapie. Ik hield mij aan het roeien vast. De studie gaat al tijden niet goed, ik weet niet of ik op de juiste plek zit, wat ik met mijn leven wil. Sinds ik op kamers zit, eigenlijk sinds ik op mezelf ben, komen bepaalde zaken heel hard op me af. Ik heb mijn vader sinds mijn derde niet meer gezien en ik merk nu pas wat ik heb gemist. Ik heb als het ware mezelf moeten opvoeden, omdat ook mijn moeder daar lang niet altijd toe in staat was. Zij lijdt aan schizofrenie. Ik heb gewoon geen goede begeleiding gehad, ik mis een fundament, de grond waarop ik kan staan. Er is te veel gebeurd in mijn leven, ik moet te veel verwerken en daardoor kan ik mijn hoofd niet bij mijn boeken houden. Roeien kon deze problemen niet opheffen, maar op de een of andere manier wel verzachten." "Ik mis het roeien heel erg, het was een enorme klap die me nog wat dieper in

de put heeft geduwd. Mijn droom om samen met de jongens een paar bliken te trekken komt nu niet uit." Yume is deze maandagmiddag niet vrolijk. Een klein lichtpuntje is zijn pas verworven baantje: serveren op het Vrijthof. Een ander lichtpuntje zit in zijn hoofd. "Ik hoop stiekem, maar dat moet je maar niet tegen de coaches zeggen, dat mijn knieën beter worden en ik toch nog een keertje in de boot kan stappen en kan winnen in het beginnelingenveld. Ik houd nu met fitness mijn spieren in conditie. Dan zou mijn seizoen toch nog geslaagd zijn. Zo niet, dan moet ik volgend jaar naar een nieuwe ploeg. Ik weet niet of ik dat wil." Hij verwijt zijn coaches niets. Hij kende de risico's die aan zo'n zware belasting kleven, zeker als je voor je negentiende nog nooit serieus aan sport hebt gedaan. "Het is een ongelukje, het kan gebeuren. De opbouw van de training was heel goed. Als ik niet op die kapotte fiets had gereden..."

Remy, die het hele jaar door opvallend nauwlettend de gezondheid van zijn roeiers in de gaten houdt en hen soms als een echte arts ondervraagt, beaamt dat onervaren sporters meer kans op blessures lopen. "Je kiest natuurlijk het liefste voor mensen die al veel hebben gesport. Bij een club als het Utrechtse Orca kunnen ze ieder jaar uit tientallen sporters kiezen, dan neem je de meest ervaren mensen, die kennen hun eigen lichaam, weten hun grenzen. Saurus kent die luxe niet, daarvoor zijn we te klein. Wij kregen dit jaar niet eens een acht vol. Meestal vallen de blessures in de winter op de ergometer. Yume kreeg vrij laat last. Toen bleek dat hij aan tien dagen rust niet genoeg had, heb ik een fysiotherapeut, een oud-Saurier, ingeschakeld. Je hoopt dat hij terugkomt, het hele team hoopt dat, maar ik wil niet dat hij met pijn in de boot stapt. Zijn knieën moeten nog vijftig tot zestig jaar mee, dan probeert hij het volgend jaar nog maar een keer als wedstrijdroeier. Ja, soms moet je mensen tegen zichzelf beschermen." En verder kon hij, zo klinkt het met nadruk, de anderen niet eeuwig in onzekerheid laten zitten. Na vijf weken met invallers in de boot is hun motivatie ook niet meer je van het.

Koppen dicht

Half mei. Ze is mooi, maar dat lijkt ze niet te beseffen. Ze is ook lief en licht en dat weet ze maar al te goed. "Ik heb de ideale maten voor een stuur", zegt Renée lachend in een voorjaarszonnetje aan de Jojohaven. "Ik ben 1.62 en weeg 48 kilo. Met 7 kilo ballast erbij – een stuur moet minimaal 55 kilo wegen – kan ik zo de boot in."

Sinds de tweedeaars roeier Rutger Drost (19) de plaats van Yume heeft ingenomen, is de frêle stuur weer dagelijks omringd door vier zware mannen. Die luisteren naar haar, want in de boot heeft zij letterlijk en inmiddels ook figuurlijk de touwtjes in handen. Zij is degene die de jongens veilig langs reusachtige vrachtboten op de Zuid-Willemsvaart manoeuvreert ("ik vond dat de eerste keer doodeng"), zij geeft tijdens trainingen de commando's van de coaches door. En het is Renée die tijdens wedstrijden de tegenstanders nauwlettend in de gaten houdt en door de boot-intercom brult wat de vier moeten doen: "tussensprint", "volhouden", "doorpalen", "koppen dicht".

Nou ja, brullen? De eerste maanden zei ze het bijna beleefd. Ze is lang vooral aardig geweest: bang om mensen voor het hoofd te stoten, bang om iets verkeerd te doen en dus bang om initiatief te nemen. "Ik ben nou eenmaal niet zo bitchy, ik bek mensen niet zo snel af, ik ben gewoon niet zo gemeen."

Maar een tijdje meedraaien in het circuit doet een hoop. Ze zag gillende sturen, vloekende sturen, fluisterende

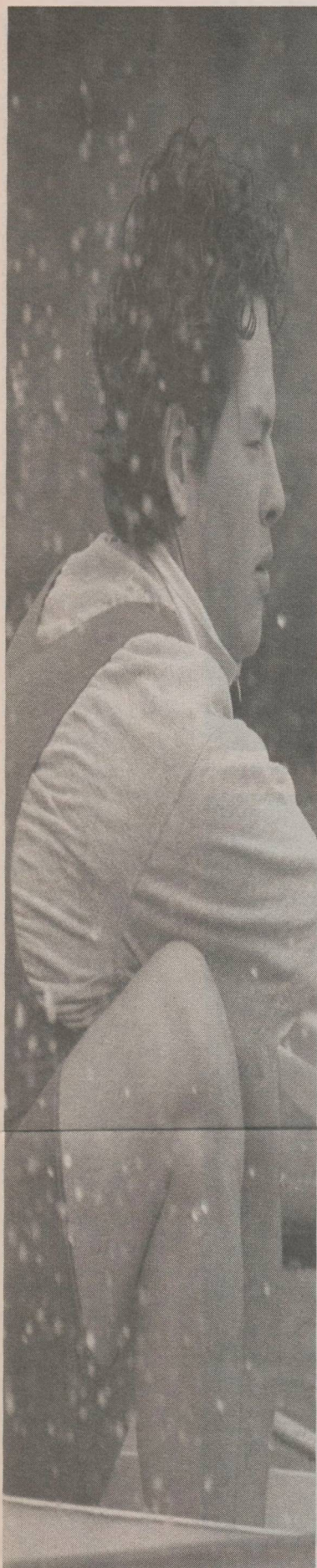
14 januari 2000: intrainingsfeest (laatste braspertij voor het wedstrijdseizoen) in de Sauruskroeg. Dirk (2e van links) zit net als de rest onder de prut

15 januari 2000: de day after. Wedstrijdroeiers (op de foto onder andere Roeland, stuur Renée, Yume, Dirk en Nils) aan een gezamenlijk ontbijt in de Sauruskroeg

23 februari 2000: coach Mieke, Dirk, Yume en Renée bij de botenloods in de Jojohaven, staan klaar voor een volgende training

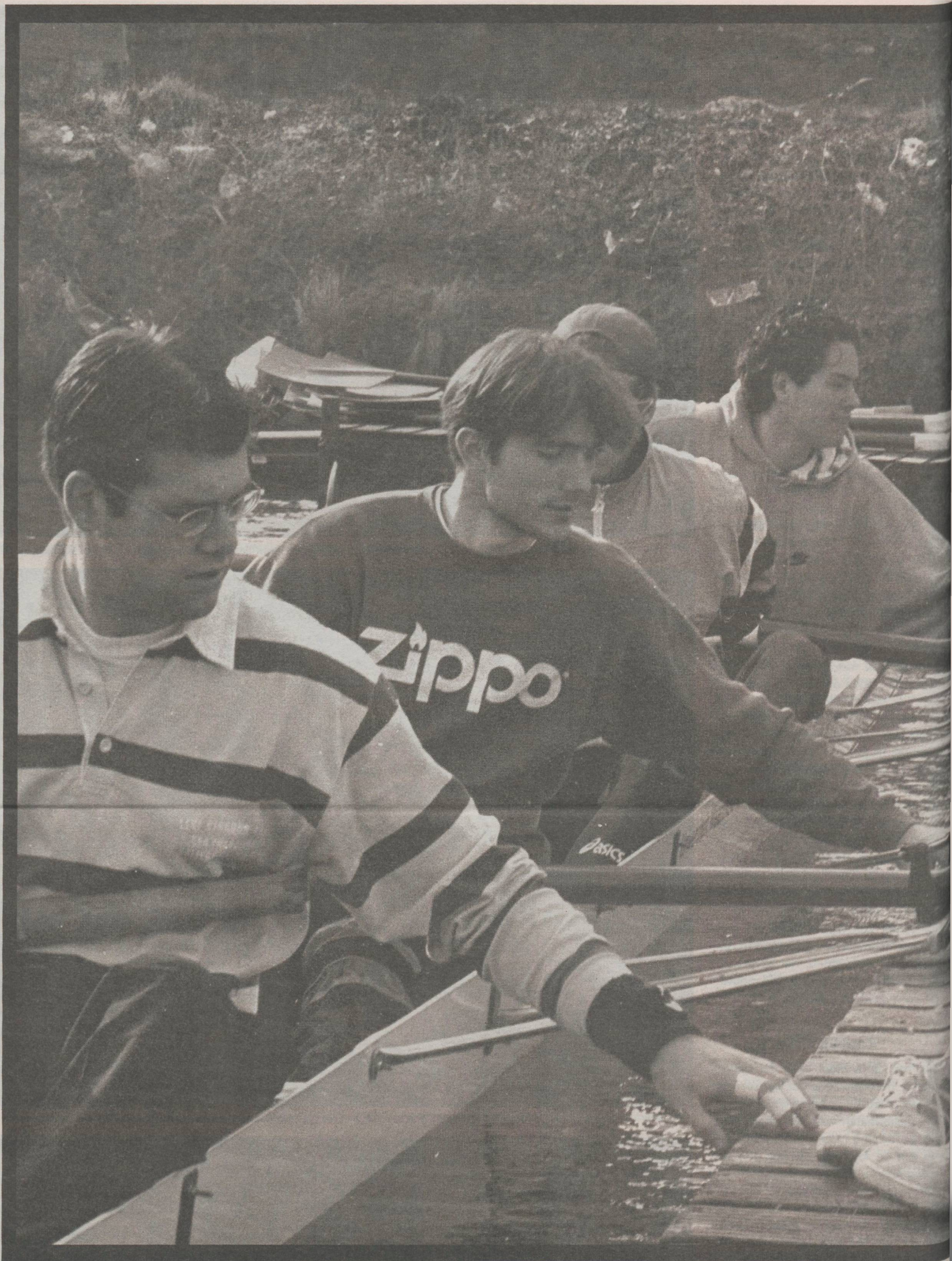
Yume Dannenburg

De pechvogel van de zware 4+ heet Yume Dannenburg, 20 jaar en eerstejaars international economic studies. Na maanden zweten op de ergometer in de loods aan de Kanaaldijk en urenlange trainingssessies op de Zuid-Willemsvaart raakt hij net voor de eerste echte wedstrijd geblesseerd aan zijn knieën. Met pijn in het hart stapt hij in april uit de boot. Niet wetend hoe hij die leegte op moet gaan vullen.

Yume had tot september 1999 nooit serieus aan sport gedaan. Hij ging roeien voor de gezelligheid, om aan topsport te ruiken en om verantwoord af te vallen. Dat laatste is in ieder geval gelukt: hij woog vorige zomer nog 110 kilo, in maart stond de teller stil op 84.

Hij is spontaan, soms druk, houdt van mensen om zich heen en is niet bang om zijn mond open te trekken. Voor de coaches was hij een hele opgave omdat ze nooit wisten of hij hen nu echt had gehoord of begrepen.

Vindt zichzelf een vechter en soms een zeurpiet omdat hij altijd wel ergens last van heeft: waren het niet zijn zitbotjes, dan was het wel zijn schouder of zijn arm. Yume weet niet of hij volgend jaar opnieuw een poging tot wedstrijd-roeien gaat wagen.

sturen. "Tijdens de Randstadvoorrunde zat ik twee kilometer lang te gillen. Mijn keel schrijnde helemaal. In de finale lagen we naast een boot met een stuur die fluisterde. We hoorden hun tactiek niet. Ik ben toen ook zachtjes de tussensprints aan gaan geven. Dat beviel goed." Zeker bij Dirk die al eerder vol lof over haar was. Met een bijna verlies glinstering in zijn ogen: "Ze is geweldig, echt geweldig. Als je helemaal kapot gaat en dan die prachtige stem van Renée hoort ... Dat is gewoon tof. Ze kan je helemaal afmatten, ze geeft je die laatste zet om alles, maar dan ook alles te geven. Ze hoort echt bij ons."

Starende ogen

Haar mannen hebben zich intussen in de loods verzameld en tillen gevierden de 'K. Dittrich' naar buiten. "Pas op voor

de punt", roept Renée als een loodsdeur bijna wordt geraakt.

"Draaien."

"Voor de buiken", klinkt het vervolgens op de steiger. En meteen zakt de boot van de schouders af.

"Dolklepjes waterzijde los, tenen aan de rand, uitzetten ver en zacht."

Als de boot ligt, zet ze haar intercom op.

"Wat zie jij er raar uit", merkt Dirk op.

"Je ziet me zo toch al driekwart jaar", reageert ze verbaasd. "Je zat nota bene tot voor een paar weken steeds tegenover me."

"Ik keek nooit naar je", antwoordt Dirk.

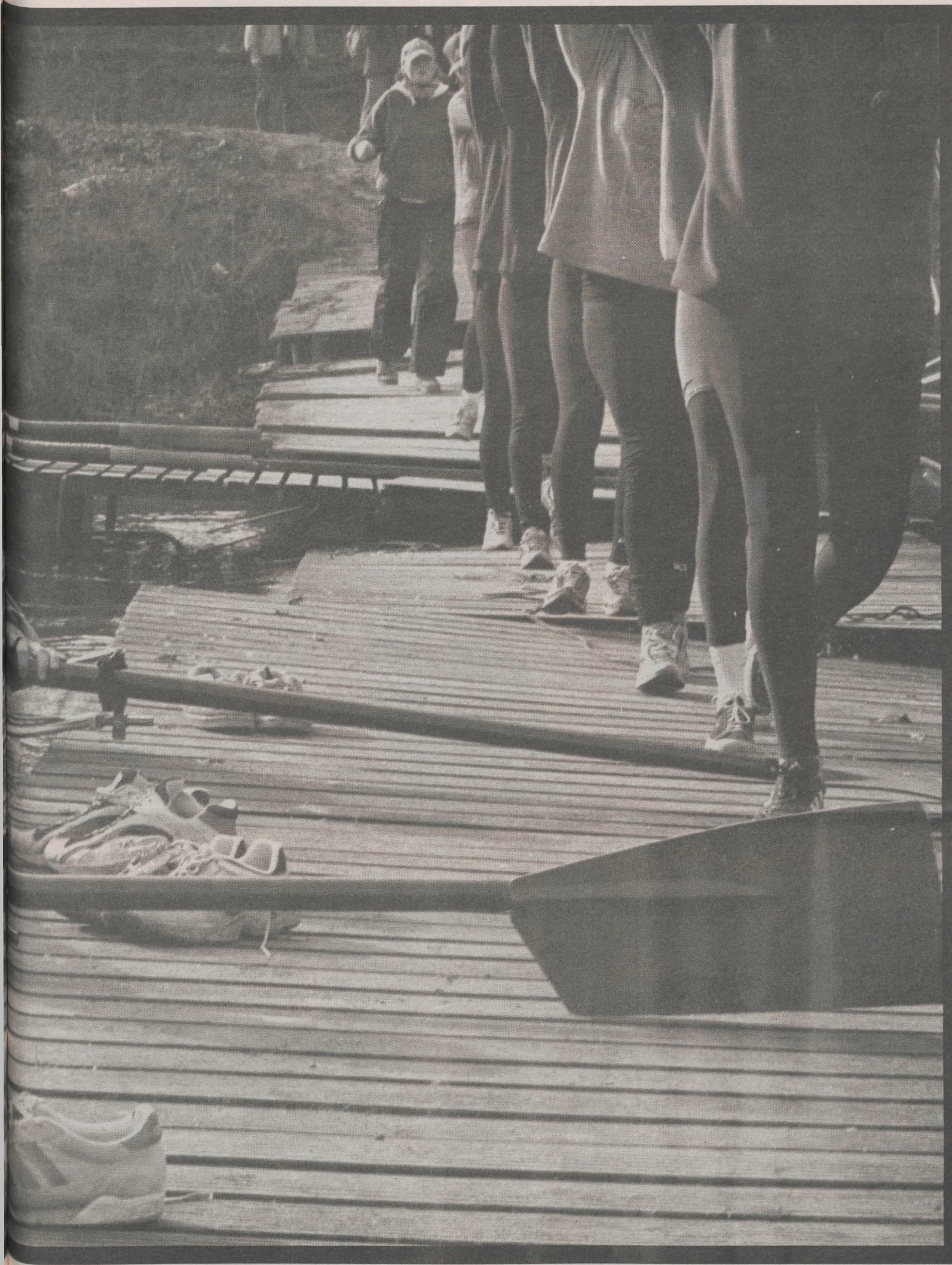
"Niet? Ik kijk altijd naar haar", zegt Roeland die sinds kort Dirks plaats 'op slag' heeft overgenomen.

Altijd? Op het water kan ze die laatste opmerking niet van zich afzetten. "Jezus, zou hij echt iedere training steeds naar me kijken?" Een weinig rustgeven-

de gedachte, die pas wegebt als Remy meldt dat ze op hoog tempo gaan roeien. "We bouwen door naar 100 procent in drie halen", commandeert ze ferm. "Vanaf nu: een, twee, drie. En dan tien er over heen op volle kracht."

Lefgozertjes

De ARB/NK komt er aan. Dit wedstrijdweekend op 10 en 11 juni op de Amsterdamse bosbaan is misschien wel het belangrijkste van het seizoen. Hier moeten de zware 4+ blik gaan trekken. Lukt het daar niet, dan lukt het waarschijnlijk nergens. Aan kracht en techniek ontbreekt het niet. Sinds de ervaren Rutger is ingestapt ligt de boot weer mooi stil, lijkt iedere haal weer raak. De motivatie is terug, al vond Dirk het niet leuk dat hij van slag werd gehaald; de eerste plaats in de boot tegenover de stuur, waar het ritme wordt

5 april 2000: Dirk, Nils, Roeland en Yume (vlnr) aan de steiger van de Jojohaven

Renée Waumans

aangegeven. "Voelt een beetje lullig. Ik heb het hele seizoen daar gezeten en de verantwoordelijkheid genomen. Als het leuk wordt en de wedstrijden beginnen, moet ik er van af. Het was wel terecht, mijn techniek liet wat te wensen over. Jammer, want de eerste maanden ging het ronduit goed. Maar mijn benen zijn korter. Mijn haal werd daardoor ook korter en daar ging de rest onder lijden. Het was gewoon niet goed voor de snelheid van de boot, maar ik beschouw het wel als een degradatie." Wat niet betekent dat hij uitgebreid heeft zitten mokken. Zo zit hij niet in elkaar. Hij is een echte teamspeler met veel verantwoordelijkheidsgevoel, klinkt het links en rechts. Hij wil de eer van Saurus hoog houden, en als hij daarvoor zelf een stapje terug moet doen, dan doet hij dat. Zijn neiging om op zeker te spelen, werkte op slag ook tegen hem, consta-

teert coach Ernst. "Dirk durfde niet genoeg door te bouwen. Als het goed liep, dan wilde hij daar aan vasthouden. Hij gaf als we op hoog tempo roeiden niet dat extraatje er bovenop. Dus nog harder, nog meer. En dat moet wel. Je moet tot de grens durven gaan." Dat voorzichtige is niet iets wat alleen Dirk te verwijten valt. Het hele team kampt met een gebrek aan lef. Of noem het brutaliteit, felheid, geïrriteerdheid. "Het zijn niet van die lefgozertjes die aan de start met hun geblaas de tegenstander imponeren. Psychologische oorlogsvoering is aan hen niet besteed. Het zijn gewoon heel aardige bescheiden jongens", analyseert Mieke. Maar ja, vervolgt ze dan heel eerlijk: "Wij zijn ook niet van die coaches die roepen: jullie gaan winnen, jullie zijn de besten, maak ze af. Eigenlijk zijn we net zoals zij." Klopt, zegt Remy, om meteen verder te

denken: "Misschien missen we iemand die snel geïrriteerd raakt en de zaak van binnenuit kan oppeppen. Die met de vuist op tafel slaat en roept: we gaan ons de eerste duizend meter helemaal leeg roeien. Als zo'n opmerking vanuit de boot komt, kan dat heel goed werken." De enige die een beetje felheid inbrengt is Roeland, maar dat jut de rest niet op, weten de coaches. "Hij kan wel roepen 'het is niks', maar dan laat hij vervolgens zijn kop hangen en moeten de anderen hem weer moed inpraten."

Kotsend over de streep

Schaven aan die voorzichtige mentaliteit. Dat is het motto tot aan de ARB/NK, besluit het coachtrio. Goed technisch roeien is mooi meegenomen, maar vanaf nu gaat het op de eerste plaats om de snelheid, de durf om "van-

Ze wilde de wedstrijdkant van Saurus wel eens zien en gaf zich, aangestoken door het enthousiasme van teamgenootjes uit haar competitieroeiploeg, op als stuurvrouw. Ze heeft daarvoor de ideale maten, weet Renée Waumans, 22 jaar en derdejaars gezondheidswetenschappen: 1.62 lang en 48 kilo zwaar. Ze heeft geen status aparte in de boot, maar is duidelijk deel van het geheel. De roeiers noemen haar enthousiast en betrokken. Een grote mond heeft ze nooit gehad, maar door de zenuwen tijdens een wedstrijd gaat ze wel wat meer afbekken. Het afgelopen jaar heeft ze geleerd om de touwtjes in handen te nemen. Al is ze soms nog te voorzichtig, en mag ze meer initiatief nemen. Ze is bang om fouten te maken en neemt kritiek heel serieus. Volgend jaar wordt ze beslist weer stuur van een wedstrijd ploeg want die twintig uur in de boot kan ze goed met haar studie combineren. Een eerstejaars 8 lijkt haar wel wat, zegt ze met een twinkeling in de ogen.

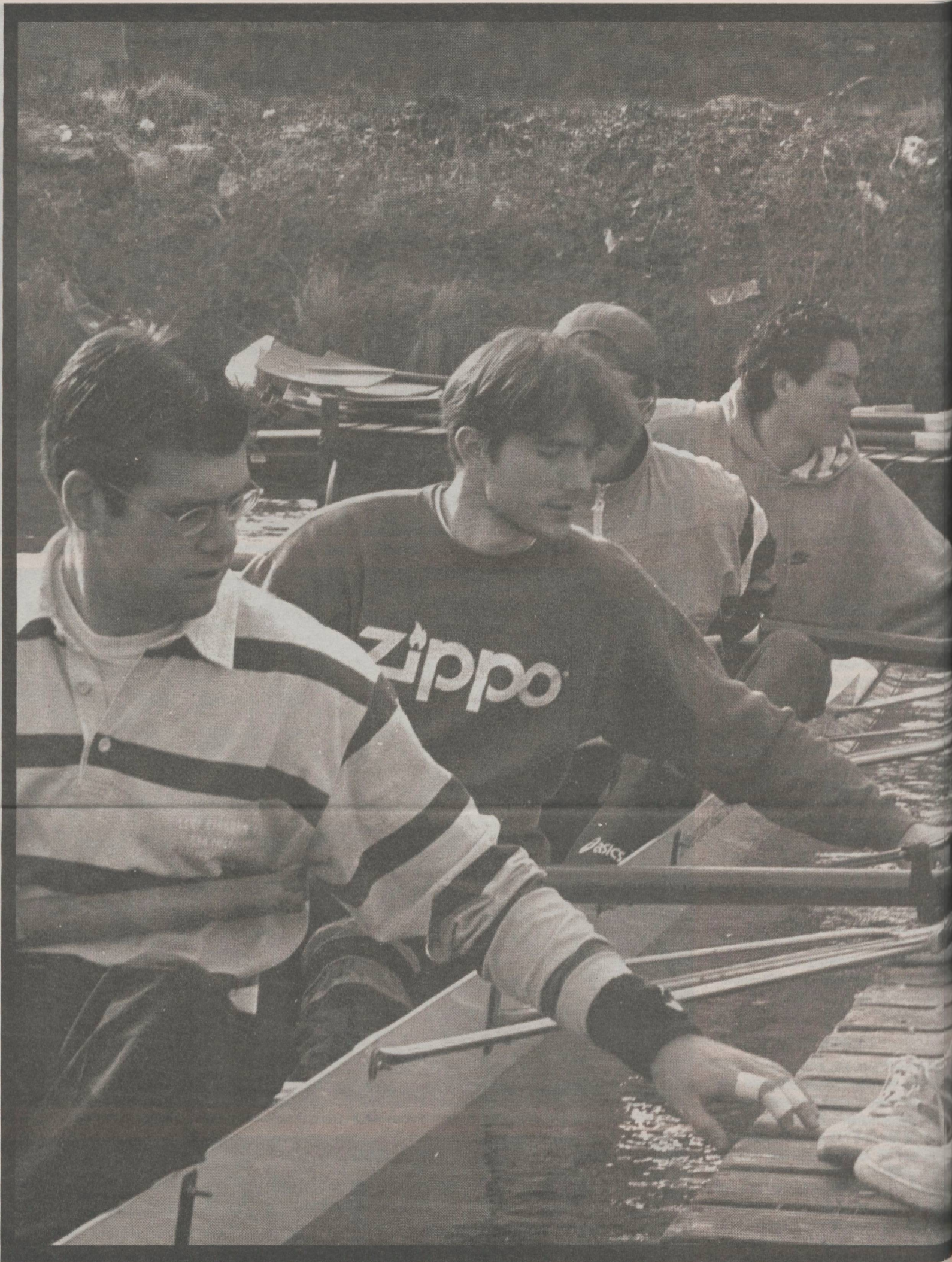
Yume Dannenburg

De pechvogel van de zware 4+ heet Yume Dannenburg, 20 jaar en eerstejaars international economic studies. Na maanden zweten op de ergometer in de loods aan de Kanaaldijk en uren lange trainingssessies op de Zuid-Willemsvaart raakt hij net voor de eerste echte wedstrijd geblesseerd aan zijn knieën. Met pijn in het hart stapt hij in april uit de boot. Niet wetend hoe hij die leegte op moet gaan vullen.

Yume had tot september 1999 nooit serieus aan sport gedaan. Hij ging roeien voor de gezelligheid, om aan topsport te ruiken en om verantwoord af te vallen. Dat laatste is in ieder geval gelukt: hij woog vorige zomer nog 110 kilo, in maart stond de teller stil op 84.

Hij is spontaan, soms druk, houdt van mensen om zich heen en is niet bang om zijn mond open te trekken. Voor de coaches was hij een hele opgave omdat ze nooit wisten of hij hen nu echt had gehoord of begrepen.

Vindt zichzelf een vechter en soms een zeurpiet omdat hij altijd wel ergens last van heeft: waren het niet zijn zitbotjes, dan was het wel zijn schouder of zijn arm. Yume weet niet of hij volgend jaar opnieuw een poging tot wedstrijdroeien gaat wagen.

sturen. "Tijdens de Randstadvoorrunde zat ik twee kilometer lang te gillen. Mijn keel schrijnde helemaal. In de finale lagen we naast een boot met een stuur die fluisterde. We hoorden hun tactiek niet. Ik ben toen ook zachtjes de tussensprints aan gaan geven. Dat beviel goed." Zeker bij Dirk die al eerder vol lof over haar was. Met een bijna verliefde glinstering in zijn ogen: "Ze is geweldig, echt geweldig. Als je helemaal kapot gaat en dan die prachtige stem van Renée hoort ... Dat is gewoon tof. Ze kan je helemaal afmatten, ze geeft je die laatste zet om alles, maar dan ook alles te geven. Ze hoort echt bij ons."

Starende ogen

Haar mannen hebben zich intussen in de loods verzameld en tillen gevierende 'K. Dittrich' naar buiten. "Pas op voor

de punt", roept Renée als een loodsdeur bijna wordt geraakt.

"Draaien."

"Voor de buiken", klinkt het vervolgens op de steiger. En meteen zakt de boot van de schouders af.

"Dolklepjes waterzijde los, tenen aan de rand, uitzetten ver en zacht."

Als de boot ligt, zet ze haar intercom op.

"Wat zie jij er raar uit", merkt Dirk op.

"Je ziet me zo toch al driekwart jaar", reageert ze verbaasd. "Je zat nota bene tot voor een paar weken steeds tegenover me."

"Ik keek nooit naar je", antwoordt Dirk.

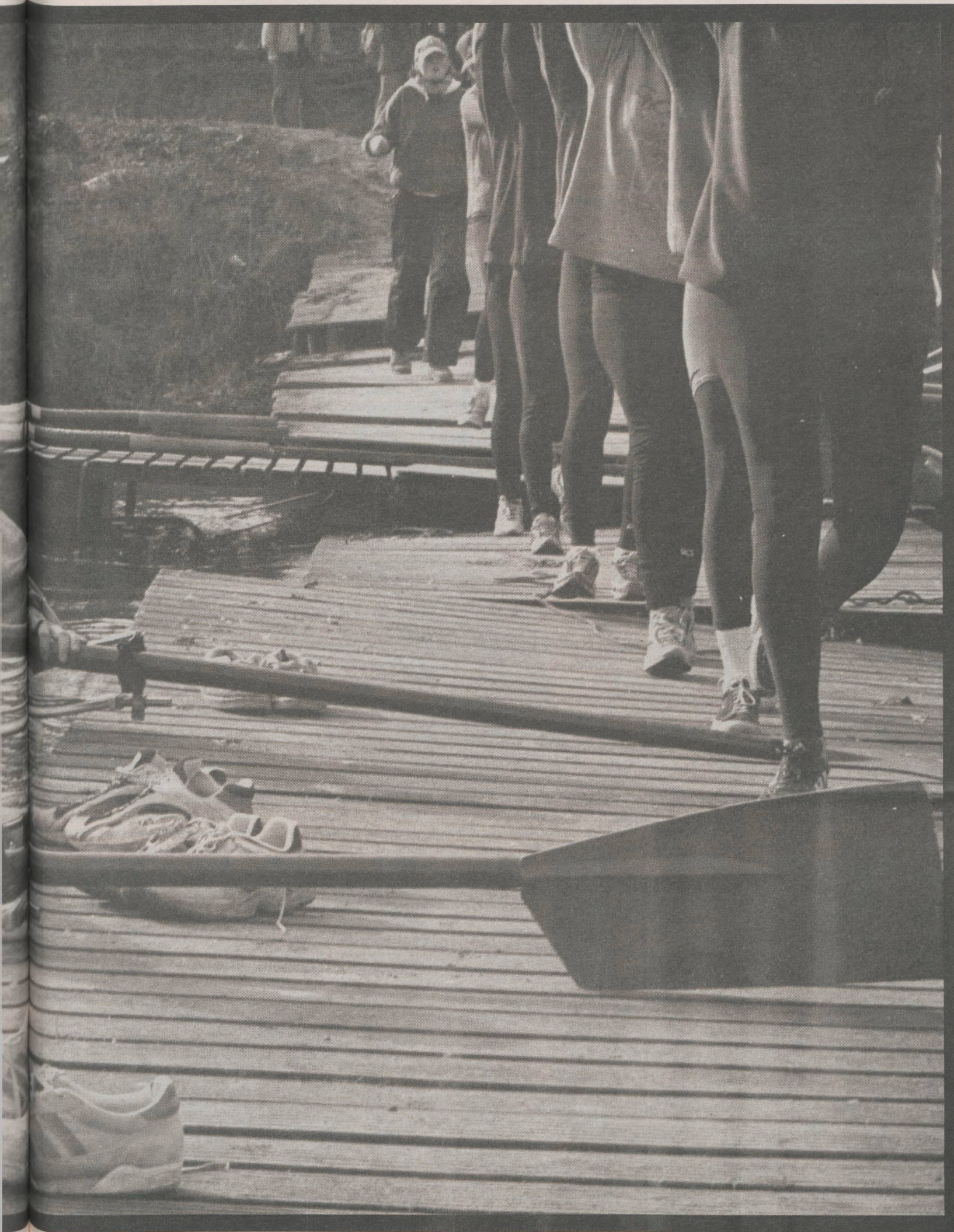
"Niet? Ik kijk altijd naar haar", zegt Roeland die sinds kort Dirks plaats 'op slag' heeft overgenomen.

Altijd? Op het water kan ze die laatste opmerking niet van zich afzetten. "Jezus, zou hij echt iedere training steeds naar me kijken?" Een weinig rustgeven-

de gedachte, die pas wegebt als Remy meldt dat ze op hoog tempo gaan roeien. "We bouwen door naar 100 procent in drie halen", commandeert ze ferm. "Vanaf nu: een, twee, drie. En dan tien er over heen op volle kracht."

Lefgozertjes

De ARB/NK komt er aan. Dit wedstrijdweekend op 10 en 11 juni op de Amsterdamse bosbaan is misschien wel het belangrijkste van het seizoen. Hier moeten de zware 4+ blik gaan trekken. Lukt het daar niet, dan lukt het waarschijnlijk nergens. Aan kracht en techniek ontbreekt het niet. Sinds de ervaren Rutger is ingestapt ligt de boot weer mooi stil, lijkt iedere haal weer raak. De motivatie is terug, al vond Dirk het niet leuk dat hij van slag werd gehaald, de eerste plaats in de boot tegenover de stuur, waar het ritme wordt

5 april 2000: Dirk, Nils, Roeland en Yume (vlnr) aan de steiger van de Jojohaven

aangegeven. "Voelt een beetje lullig. Ik heb het hele seizoen daar gezeten en de verantwoordelijkheid genomen. Als het leuk wordt en de wedstrijden beginnen, moet ik er van af. Het was wel terecht, mijn techniek liet wat te wensen over. Jammer, want de eerste maanden ging het ronduit goed. Maar mijn benen zijn korter. Mijn haal werd daardoor ook korter en daar ging de rest onder lijden. Het was gewoon niet goed voor de snelheid van de boot, maar ik beschouw het wel als een degradatie." Wat niet betekent dat hij uitgebreid heeft zitten mokken. Zo zit hij niet in elkaar. Hij is een echte teamspeler met veel verantwoordelijkheidsgevoel, klinkt het links en rechts. Hij wil de eer van Saurus hoog houden, en als hij daarvoor zelf een stapje terug moet doen, dan doet hij dat. Zijn neiging om op zeker te spelen, werkte op slag ook tegen hem, constan-

teert coach Ernst. "Dirk durfde niet genoeg door te bouwen. Als het goed liep, dan wilde hij daar aan vasthouden. Hij gaf als we op hoog tempo roeiden niet dat extraatje er bovenop. Dus nog harder, nog meer. En dat moet wel. Je moet tot de grens durven gaan." Dat voorzichtige is niet iets wat alleen Dirk te verwijten valt. Het hele team kampt met een gebrek aan lef. Of noem het brutaliteit, felheid, geïrriteerdheid. "Het zijn niet van die lefgozertjes die aan de start met hun geblaasde tegenstander imponeren. Psychologische oorlogsvoering is aan hen niet besteed. Het zijn gewoon heel aardige bescheiden jongens", analyseert Mieke. Maar ja, vervolgt ze dan heel eerlijk: "Wij zijn ook niet van die coaches die roepen: jullie gaan winnen, jullie zijn de besten, maak ze af. Eigenlijk zijn we net zoals zij." Klopt, zegt Remy, om meteen verder te

denken: "Misschien missen we iemand die snel geïrriteerd raakt en de zaak van binnenuit kan oppeppen. Die met de vuist op tafel slaat en roept: we gaan ons de eerste duizend meter helemaal leeg roeien. Als zo'n opmerking vanuit de boot komt, kan dat heel goed werken." De enige die een beetje felheid inbrengt is Roeland, maar dat jut de rest niet op, weten de coaches. "Hij kan wel roepen 'het is niks', maar dan laat hij vervolgens zijn kop hangen en moeten de anderen hem weer moed inpraten."

Kotsend over de streep

Schaven aan die voorzichtige mentaliteit. Dat is het motto tot aan de ARB/NK, besluit het coachtrio. Goed technisch roeien is mooi meegenomen, maar vanaf nu gaat het op de eerste plaats om de snelheid, de durf om "van-

Renée Waumans

Ze wilde de wedstrijdkant van Saurus wel eens zien en gaf zich, aangestoken door het enthousiasme van teamgenootjes uit haar competitieroeiploeg, op als stuurvrouw. Ze heeft daarvoor de ideale maten, weet Renée Waumans, 22 jaar en derdejaars gezondheidswetenschappen: 1.62 lang en 48 kilo zwaar. Ze heeft geen status aparte in de boot, maar is duidelijk deel van het geheel. De roeiers noemen haar enthousiast en betrokken.

Een grote mond heeft ze nooit gehad, maar door de zenuwen tijdens een wedstrijd gaat ze wel wat meer afbekken. Het afgelopen jaar heeft ze geleerd om de touwtjes in handen te nemen. Al is ze soms nog te voorzichtig, en mag ze meer initiatief nemen. Ze is bang om fouten te maken en neemt kritiek heel serieus. Volgend jaar wordt ze beslist weer stuur van een wedstrijd ploeg want die twintig uur in de boot kan ze goed met haar studie combineren. Een eerstejaars 8 lijkt haar wel wat, zegt ze met een twinkeling in de ogen.

af de start vol weg te gaan, meteen bij het begin van de haal veel kracht op de benen te zetten, daardoor hoog tempo te pakken en kapot roeien vanaf de eerste meter."Wie niet bijna kotsend over de streep komt, zal nog meer moeten geven.

Terechte beslissing, vindt Roeland. Al ziet hij anderhalve week voor D-Day enorm op tegen het afzien en doet de druk hem bijna de das om. Zijn voornemens in november waren goed: "Ik wil gewoon lekker ontspannen roeien. Ik wil best afzien en doodgaan, maar ik wil niet meer achtervolgd worden door het gevoel: je moet presteren, anders ben je geen goed mens. Ik wil vrij zijn en gewoon gelukkig zijn met wat ik doe. Of we nu blik trekken of niet." Inmiddels geeft hij zichzelf de schuld van iedere mindere training, foutjes in de boot en een slecht verlopen race. Relativeren is een woord dat deze gevoelige en perfectionistische sportman maar niet in zijn woordenboek kan opnemen. Hij zit niet lekker in mijn vel, hij zit privé in een dip en weet niet wie hij is, wat hij wil, en of hij de juiste studie doet. Hij neigt naar zwaarmoedigheid. "Door al dat gepieker zie ik nog erger op tegen de wedstrijden. Stoppen kan niet, dan kan ik niet maken, we zijn eindelijk weer compleet. Ik kan ook niet lekker een beetje voor mezelf gaan roeien, want het team verwacht dat ik een goede slag ben. Ik moet alles uit de kast halen voor het team. Ik heb het gevoel dat ik dood moet gaan omdat het moet, niet omdat ik het wil. Ik zal blij zijn als de laatste haal van het seizoen gezet is."

Echt waar? De meeste wedstrijdroeiers balen in de winter op de ergometer, maar leven op als ze in de zon eindelijk hun krachten kunnen laten zien. Hij twijfelt een moment. "Ik meen het, al zal ik natuurlijk blij zijn als we winnen. Met een blik zijn we veilig. Trekt een eerstejaars boot niets, dan is dat toch een schande. Ik vind het ook prettig dat ik nu op slag zit. Dat geeft me wat meer aanzien in de boot."

En dat is hard nodig ook, want hij kan maar moeilijk geloven dat zijn teamge-

noten hem nemen zoals hij is. "Als ik mezelf ben, voel ik me snel het pispaltje. Verbaas ik me ergens over, dan zie ik Dirk grinniken. Bestel ik een vegetarische pizza, dan is dat weer reden voor een flauwe opmerking. Kijk, ik ben heel open. Als ik een mooi meisje zie dan zeg ik dat gewoon. Zitten we later op het terras en komt er een meisje langs dan roepen ze: Roeland, kijk wat een stuk. Heb ik meteen zo'n stempel."

Zucht. "Ik voel me soms schuldig dat ik ben zoals ik ben." Waarom is hij niet een ongecompliceerde jongen die gewoon geniet van zijn sport? "Misschien ben ik te licht geraakt, misschien overdrijf ik, maar ik voel een kloof. Ik ben gewoon anders." Anders? Ja, wel een beetje. Roeland is de meest extraverte van het viertal en het minst een teamspeler. Hij heeft anderen drijfveren, beeft de rest. Nils: "Ik wil iets met de ploeg bereiken, hij wil voor zichzelf goed roeien. Hij sport om zijn lichaam te ontwikkelen, om zijn grenzen te ontdekken. Op zich is dat geen punt, want uiteindelijk werkt hij er net als de rest keihard voor." Hij heeft Roeland hoog zitten: "Hij is jonger en naïefer dan ik, dat merk ik wel, maar ik vind hem ook spannend, uitdagend. Ik kan veel van hem leren."

"Zei hij dat echt", reageert Roeland. "Vindt hij mij spannend?"

Underdog

Zaterdag 10 juni. "Menen ze nou echt dat ze gaan winnen? Zouden ze zijn vergeten dat dit de finale is van het nieuwelingenveld? Dat ze moeten strijden tegen ervaren tweedejaarsploegen?" Met stijgende verbazing constateert Renée dat Rutger eigenlijk al twee weken lang hun kansen heel hoog schat. Hij heeft naar de tijden van alle ploegen gekeken en berekend dat ze te pakken zijn. Gelukkig is Roeland wat minder overtuigd, maar ook hij ziet er zelfverzekerd uit. Zo'n underdogpositie doet wonderen.

Vol vertrouwen roeien ze op. Roeland heeft gelijk, realiseert ze zich als ze naast de concurrentie op de Bosbaan

gaan liggen, we hebben inderdaad niets te verliezen. "Concentreren nu", brult ze meteen vol vertrouwen door de intercom. "Jullie kunnen ze hebben, kom op." Nog even wachten en dan: poeh hé, daar gaan ze. De eerste felle halen en het tempo ligt hoog, heel hoog. We liggen voor, ziet ze vol ongelof na een meter of vijftig. We lopen uit, weet ze na een paar honderd meter. Dit is toch een zwaar veld, schiet er door haar heen.

"We gaan harder dan de rest, hoe kan dat nu", flitst er verschrikt door Nils heen als hij aanzet voor een tussensprint.

"Wanneer komen ze voorbijpalen", denkt Roeland.

"Trap ze van je af", gilt Renée als na 1750 meter de Utrechtse combinatie van Triton en Orca gevaarlijk dicht nadert. "Jullie zijn toch geen lichte pikken", brult ze er achter aan. Dat helpt. "Afmaken die haal, kom op, kom op, hou vol, nog even." Het gaat lekker, de boot zoekt hard maar gecontroleerd door het water. Maar de Utrechters zetten de eindsprint in en naderen en naderen. Hoe ver is het nog?

"Toet, toet", loeit het dan vanuit de finishtoren. De roeiers van Triton/Orca steken de armen in de lucht. Wie is eerst, wij of zij? Vertwijfeld kijkt Renée rond en ziet dan net als Rutger, Dirk, Roeland en Nils een hard "JA" roepende Remy en de juichende roodgekleurde Saurusmassa langs de kant. Ze voelt de tranen in haar ogen, Roeland gaat in de boot staan, Nils lacht, Rutger en Dirk zetten het 'Zware ballenlied' (mag volgens de Saurusmores alleen door zware wedstrijdroeiers gezongen worden) in:

"Aan de oever van de Mosa, tussen Eijsden en Maastricht, zat een lichte pik te janken ..."

Met het blik om de nek roeien ze even later nog een keer langs de tribune om vervolgens Renée geheel volgens traditie in het water te gooien. "Ik was zo gelukkig", zal Roeland een paar dagen later uitleggen. "Opeens hoor je er echt bij: zo'n eerstejaars bootje dat tweedejaars pikken er uit roeit. Ja, op zo'n mo-

ment voel je je even koning. Alle muizenissen vallen dan weg: vergeten voor even. Ik heb meteen mijn ouders en vriendinnetje gebeld. Geweldig."

"We hebben echt iets bereikt", vindt Nils. Dirk: "Zaterdag heb ik pas echt leren roeien. Dit is de kroon op ons werk, daar heb je een jaar naar toegeleefd."

Kommer en kwel

Maar de zware 4+ blijft de zware 4+. En dus krijgen ze meteen de dag na de overwinning opnieuw een tegenvaller te verwerken. Ze liggen aan de start voor de finale in het beginnelingenveld. Rutger, die vorig jaar in de zware 8 al blik heeft getrokken in dit laagste veld, staat met een fiets langs de kant van de Bosbaan. Regels zijn regels: wie één keer heeft gewonnen in dit veld, mag daar niet meer in uitkomen. Zijn vervanger, een roeier van het Groningse Aegir, is zeker niet slecht, stelt hij zichzelf gerust. Als ze zich maar niet gek laten maken. Na die superrace gisteren in het hogere nieuwelingenveld, denkt iedereen dat ze hier wel even de eerste prijs zullen gaan ophalen.

Ze laten zich gek maken. Twee kilometer lang zoeken ze naar het juiste ritme. Niets loopt meer zoals het moet. Ze worden derde. Verdrietig roeit het gezelschap naar de kant. "We misten het ploeggevoel van gisteren", oordeelt Dirk. "Zonder Rutger zijn we minder een collectief."

Nee, Roeland en Nils gaan vanavond niet mee stappen, ze willen naar huis, ze zijn moe en ze balen.

De kans op nog een blik is klein. De laatste drie wedstrijden van het seizoen komen ze uit in het zogenaamde overgangsveld. Een zware poule met allemaal sterke ouderejaarsploegen. Zonde, vindt Roeland. Dat haalt de lol er toch wel wat van af, al is dit veld niet alleen maar kommer en kwel: "De druk is nu wel weg, wij zijn weer de underdog en die rol bevalt me wel."

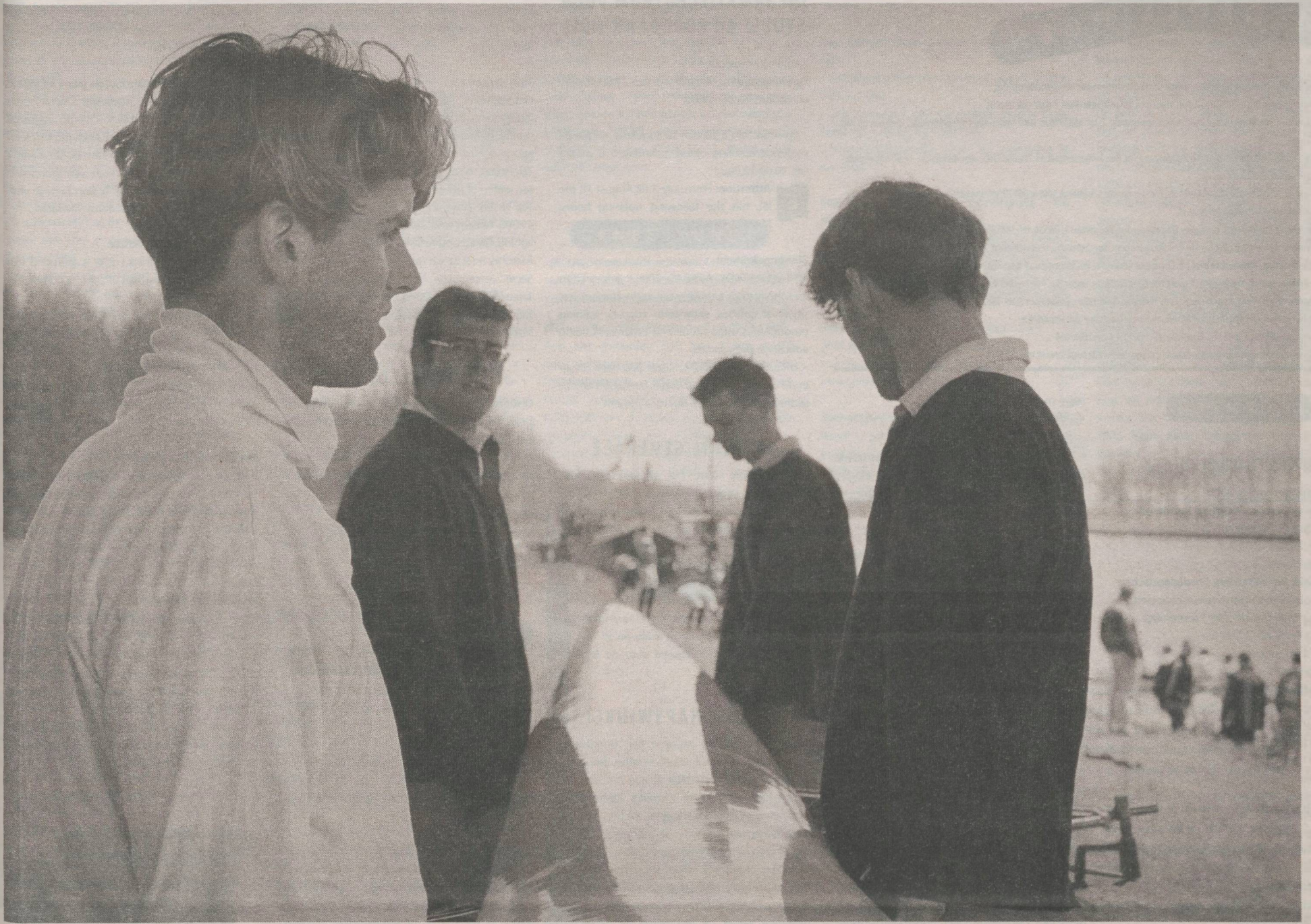

De drie coaches wachten op de start tijdens de Varsity. Hoofdcoach Remy Bemelmans (midden), 22 jaar en derdejaars geneeskun-

de: een volwassen en integere coach die vooral op technisch gebied sterk is. Coach Mieke de Jong (links), 20 jaar en tweedejaars psychologie: de felste van

de drie, technisch steeds beter en de persoon waar de roeiers het eerste met hun problemen naar toe gaan. Coach Ernst van Lamoen (rechts), 21 jaar en

eerstejaars heao: wordt vooral geloofd wegens zijn grote enthousiasme en ferme peptalks.

16 april 2000: Varsity. Een zieke Roeland, Nils, Dirk en invaller Olaf brengen de K. Dittrich naar de oever van het Amsterdam-Rijnkanaal

16 april 2000: teleurgesteld gaan de zware heren 4+ als derde over de streep tijdens de Varsity in Houten

MEDEDELINGEN

Announcement of Propeduse decisions and Binding Study Advice

The Examinations Committee of the FEB&BA will observe the following procedures and periods for the announcement of the propeduse decisions:

2nd half of July: students who have passed the propeduse will receive notification of this together with a positive study advice.

2nd half of August: all remaining students receive their propeduse decision with a binding study advice.

All correspondence will be sent to the student's study address, NOT to the parental address: please make sure your current address is registered with the Faculty!

Students who may be given a NEGATIVE BINDING STUDY ADVICE will be offered an opportunity to be heard by the Examinations Committee. Students can register for such a "hearing" session during the week from 14 to 18 August 2000 by means of an e-mail account exclusively established for this purpose. (The e-mail address will be announced in the letter that accompanies the propeduse decision.)

The actual "hearings" will take place in the week from 21 to 25 August 2000. Students who wish to register for a "hearing" will be given a date, time and location for the session which is not negotiable. If you expect a negative binding study advice and meet the stringent criteria on the basis of which dispensation from a negative binding study advice might be granted (please consult the Examination Rules and the brochures regarding Binding Study Advice that you received in the course of this academic year), you are strongly advised to be accessible respectively available in the weeks from 16 until and included 25 August 2000.

Zomerrooster Informatiebalie Bureau Onderwijs en Examen

Van 10 juli t/m 25 augustus a.s. is de Informatiebalie beperkt geopend: elke werkdag van 10.30 uur tot 11.00 uur. Vanaf maandag 28 augustus zullen de blokboeken en roosters voor periode 1 van het komend academisch jaar beschikbaar zijn. In de periode 28 augustus - 8 september zal de Informatiebalie extra lang open zijn: elke werkdag van 10.00 uur tot 12.30 uur en van 13.00 uur tot 16.00 uur. Daarna gelden weer de reguliere openingstijden. U vindt het overzicht in bijlage 3 van de studiegids.

Summer schedule Information Desk of the Education and Examinations Office

From July 10 till August 25 the opening hours of the Information Desk will be limited: daily from 10.30h till 11.00h. From Monday August 28 the block books and schedules for block period 1 of the new academic year will be available. In the period August 28 - September 8, the opening hours of the Information Desk will be extended: daily from 10.00h till 12.30h and from 13.00h till 16.00h. After that we will return to the regular schedule. The complete survey can be found in appendix 3 of the study guide.

The International Internship Office for IB and IM is offering the following internship possibilities:

- **EuroteamLink**, an international commercialisation consultancy firm, in Brussels is looking for 2 trainees. The internship will be for a period of 6 months, to start as soon as possible. More information available at our office.

- **Dutch Chamber of Commerce for Belgium and Luxembourg** in Brussels is offering an internship at the department of Trade Mediation and Market Research. Besides supporting the daily activities of the department of Trade Mediation and Market Research the trainee will have to do a branch research and write a report about this. These reports will give Dutch exporters understanding of the market structure and market entrances. For more information also check their website: <http://www.nkvk.be>

Interested? Hand in your application (addressed to Mr. H. de Munter) and resume at the International Relations Office for IB and IM during open office hours.

- **The Dutch Embassy in Wenen** is looking for trainees to fulfil internships of 3 to 6 months, based on (a.o.) the following tasks: Analyse the economic and trade development in Austria and report the Energy and environment policy in Austria. First trainee will start in September 2000.

Interested? Hand in your application (addressed to Ms. Drs. J. Schuurmans) and resume at the International Relations Office for IB and IM during open office hours.

Interested in an internship in the USA? Check these website: <http://www.councilxchanges.org> <http://www.pinpointtraining.org>

Attention! Changed Open Office Hours during the**Summer Period**

As from the 10th of July till the 21st of August, the following open office hours apply:

Monday: NO open office hours!

Tuesday: 10:15 hrs - 11:15 hrs

Wednesday: 14:00 hrs - 15:30 hrs

For administrative matters (statements, ov-jaar-kaarten, sic-cards, forms etc): regular walk-in open office hours in room 0.064 (secretariat). For academic matters: by appointment only.

Thursday: 10:15 hrs - 11:15 hrs

Friday: NO open office hours!

Viewing sessions: every Wednesday from 14:00 hrs and 15:30 hrs, in room 0.066 (for those requiring more information on our partner universities)

Marketing Internships / Thesis topics

For an up-to-date overview you can consult our new website www.marketingsite.nl and the bulletin board at office 1.047. For personal advice on internship or thesis, you can make an appointment with Dr. Gaby Odekerken-Schröder (co-ordinator) ONLY via the marketing secretariat (Ms. Mieke Donders or Mrs. Pascale Meuris 043 - 388 3839). Due to summer holidays, there will be no office hours from July 3rd to August 4th.

Marketing Stages / Scriptie-onderwerpen

Voor een actueel overzicht kun je onze nieuwe website www.marketingsite.nl en het prikbord bij kamer 1.047 raadplegen. Voor persoonlijk advies over stage of scriptie, kun je een afspraak maken met Dr. Gaby Odekerken-Schröder (co-ordinator) UITSLUITEND via het marketing secretariaat (Mw. Mieke Donders of Mw. Pascale Meuris 043 - 388 3839). Wegens vakantie is er geen spreekuur van 3 juli t/m 4 augustus.

Inschrijving Postdoctorale Opleiding tot Registeraccountant

Voor het cohort dat van start gaat per september 2000 kunt u zich nu aanmelden. De aanmeldingsstermijn sluit op 30 juni a.s. U hoeft nog niet afgestudeerd te zijn en ook het hebben van een werkgever is geen noodzakelijke voorwaarde. Eventuele deficiënties (mits beperkt) kunnen tijdens het programma worden weggewerkt. Bel of mail voor meer informatie of voor het aanmeldingsformulier: Sabine Galama: 043-3883780 (s.galama@berfin.unimaas.nl), of kom langs op kamer 2028, TS 53.

Study Planning IB**9004V European Business Strategy**

Students International Business intending to take course 9004V (European Business Strategy, formerly Strategic Issues for Management in an Integrated European Context, 4th block) are advised to do so when they have taken at least around half of their 3rd/4th years courses.

The course touches upon a wide range of issues, applying these to the implementation of strategy in Europe. Students have to study a case in teams, which gives an opportunity to integrate the different issues. For this reason, students are likely to benefit more from the course when they have already undertaken other advanced courses. Some of examples of courses that could be useful prior to European Business Strategy: International Competitive Analysis and Strategy (9003V, 1st block) Comparative Management (9008V, 2nd block) Marketing Interfaces (9020V, 1st block) Global logistics and supply chain management (9013V, 4th block, combines well with 9004 for students specializing in logistics) These are, however, definitely examples. The course fits well in any track. Interaction between students of different backgrounds and specialization is strongly encouraged in the course. Block coordinator: Dr W Swaan. W.Swaan@mw.unimaas.nl

Studenten gezocht!

Voor het academisch jaar 2000-2001 zoeken wij leden voor de Opleidingscommissies Internationale Bedrijfskunde (4), Economie(4), Fiscale economie(3) en Econometrie(4).

Jouw taken: Zorgen dat het gegeven onderwijs van een hoge kwaliteit is en voor iedereen toegankelijk. De Opleidingscommissies zijn namens het Faculteitsbestuur belast met de advisering van de werksamheden die verband houden met de uitvoering van het onderwijs- en examenprogramma van de verschillende opleidingen. Jij neemt als student deel aan vergaderingen van de opleidingscommissie van jouw opleiding. De opleidingscommissies komen ongeveer 1 keer per maand bijeen. Daarnaast heb je zitting in het Studentenberaad, een overlegorgaan voor studenten die actief zijn binnen het bestuurlijk kader van de faculteit. Dit overleg zal ongeveer 8 maal per jaar plaats vinden.

De vergoeding voor een lid van een opleidingscommissie bedraagt circa f200,- per maand en een onkostenvergoeding.

Wij zoeken: Enthousiasme is noodzakelijk, bekendheid met het facultaire bestuursproces en enige bestuurlijke ervaring strekt tot aanbeveling. Informatie: Mark Arts (tel. 043-3211283) of Frans van Dillen (tel. 043-3210104). Zij die belangstelling hebben kunnen dit vóór 7 juli a.s. schriftelijk kenbaar maken (motivatie en curriculum vitae). Brieven kunnen gericht worden aan: Faculteitsbureau FdFWB, t.a.v. de studentgeleding faculteitsraad, Kamer 3.068, TS 53, Postbus 616, 6200 MD Maastricht

GENEESKUNDE

FdG (vakgr./comm./studiever.): Anouk Kerkhofs, Fac. Bur. niveau 5, kamer nr. 5002a, DOT10, tel. 3881459, vrij woensdag 12.00 uur, e-mail: Anouk.kerkhofs@facburfdg.unimaas.nl

Blok- en Vaardigheidstoetsherkansingen FdG

Aan alle studenten FdG jaar 1 t/m 4, alle voorwaardelijk toegelaten studenten jaar 5 en belanghebbende stafleden is een brief verstuurd (402B-00.006) met daarin belangrijke informatie over de afname van Blok- en Vaardigheidstoetsherkansingen 1999/2000.

Studenten die deze brief niet hebben ontvangen kunnen tijdens spreekuren alsnog een

exemplaar afhalen bij de Informatiebalie Bureau Onderwijs FdG.

De uiterste sluitingsdata voor inschrijving zijn:

- Vaardigheidstoetsherkansingen jaar 2: vrijdag 30 juni 2000.

- Alle hieronder niet genoemde Bloktoetsherkansingen: maandag 3 juli 2000.

- Bloktoetsherkansing 1.7 en 2.7: woensdag 26 juli 2000.

European Students' Conference for medical students in Berlin

An opportunity for young scientists to present their research project to an international audience at the Humboldt University, Berlin, 22-24 november 2000. Deadline for applications: July 1st; costs low. More information: info@esc-berlin.com / www.esc-berlin.com of M. Aarts/ A. Peters tel 3881405/1958 marion.aarts@bofdg.unimaas.nl astrid.peters@bofdg.unimaas.nl

Zomeropenstelling MEMIC-DOCUMENTATIE

Vanaf 17 juli t/m 25 augustus zijn wij van 09.00 uur t/m 15.00 uur voor het publiek geopend. Wij verzoeken U hiermee rekening te houden.

Zomeropeningstijden Bureau Onderwijs FdG:

In de periode van maandag 10 juli tot maandag 28 augustus is het gehele Bureau Onderwijs FdG uitsluitend voor spoedeisende zaken telefonisch aan te spreken en wel op maandag en donderdag van 11.00 - 12.00 uur, uitsluitend op telefoonnummer: 3881823. In bovenvermelde periode vervalt tevens het inlooppreekuur van de studie adviseurs. Het maken van een afspraak met de studie adviseurs kan telefonisch op maandag en donderdag tussen 11.00 - 12.00 uur op bovenvermeld telefoonnummer.

De Informatiebalie is gesloten van 10 juli tot 28 augustus 2000. E.e.a. zoals vermeld in de brief BO 00-20.069 dd. 22-05-2000, welke aan alle studenten FdG persoonlijk is verstuurd.

Geneeskunde Studenten opgelet

Wij zoeken studenten die mee willen helpen bij de organisatie van ons medisch onderwijs congres? In juni 2001 organiseert de FdG het TIME congres (Trends and Innovations in Medical Education). Wij zoeken een student die sponsoring wil regelen om studenten uit de derde wereld ook deel te kunnen laten nemen aan TIME. Voor meer informatie: Lidewij Wind: lidewijwind@hotmail.com of telefoon 3635516 Veronique Moulaert: 3257542

academisch ziekenhuis Maastricht

academisch ziekenhuis
Maastricht

azM

Het project Praktijk Verpleegkundige Maastricht is een samenwerkingsverband van de Stichting Gezondheidscentra Maastricht, de Stichting Groene Kruis Heuvelland, de vakgroep Huisartsgeneeskunde van de UM en het T&DC/azM. Sinds januari 2000 zijn in drie gezondheidscentra praktijkverpleegkundigen werkzaam, die een aantal door de huisartsen gedelegeerde taken uitvoeren ten behoeve van de zorg voor chronisch zieken.

Door de inzet van praktijkverpleegkundigen wordt beoogd enerzijds de kwaliteit van zorg voor chronisch zieken te verbeteren, anderzijds de werkdruk van de huisarts te verlichten. Om na te gaan of deze doelstellingen inderdaad bereikt worden, wordt het project wetenschappelijk geëvalueerd.

Ter ondersteuning van de huidige onderzoeker zijn wij op zoek naar een enthousiaste

Onderzoeksassistent (v/m) 0.4 fte

vacaturenummer 2000.021/SDP

De functie:

De onderzoeksassistent zal met name belast worden met het uitvoeren van de effect-evaluatie van de inzet van de praktijkverpleegkundigen ten behoeve van astma/COPD patiënten en diabetes mellitus type-2 patiënten. Zij/hij zal operationeel worden aangestuurd door de onderzoeker, de eindverantwoordelijkheid van het totale project ligt bij de Stuurgroep van het project.

Taken:

U biedt ondersteuning aan huisartsen en praktijkverpleegkundigen bij de registratie c.q. de ontwikkeling en bijstelling. Ook ondersteunt u de huisartsen en praktijkverpleegkundigen bij de protocolontwikkeling. Daarnaast behoren tot uw taken het statistisch verwerken van gegevens uit de huisartsen/praktijkverpleegkundige registratie en het verwerken van patiënten-enquêtes. Tevens levert u een bijdrage aan publicaties. De onderzoeksassistent zal regelmatig overleg hebben met huisartsen en praktijkverpleegkundigen m.b.t. bovenstaande taken.

Functie-eisen:

Wij zoeken een gemotiveerde gezondheidswetenschapper, die ervaring heeft met het verrichten van effect-evaluaties en bekend is met statistische gegevensverwerking. Naast zelfstandigheid, zijn goede communicatieve vaardigheden en flexibiliteit sleutelwoorden voor deze functionaris.

Arbeidsvoorwaarden:

Wij bieden een aanstelling voor de duur van 1 jaar, met een mogelijkheid tot verlenging. De onderzoeksassistent komt in dienst van het azM en wordt tewerkgesteld bij het Transmuraal & Diagnostisch Centrum. De omvang van het dienstverband is bespreekbaar. In de loop van de sollicitatieprocedure zal een salaris aanbod worden gedaan dat afhankelijk is van opleiding, leeftijd en ervaring.

Informatie:

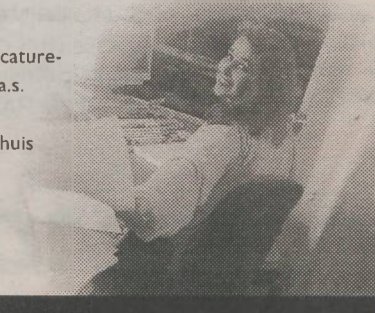
Belangstellenden kunnen nadere informatie over deze functie opvragen bij mevrouw drs. L. van Son, onderzoeker, telefoon 043-387 73 93 of de heer dr. G. Beusmans, huisarts, tevens voorzitter van de Stuurgroep, telefoon 043-343 08 50.

Sollicitaties:

Sollicitaties kunnen onder vermelding van het vacaturenummer, zowel op brief als envelop, vóór 6 juli a.s. worden gericht aan mevrouw E. Verheijen, P&O consulente, p.a. BZe VI, academisch ziekenhuis Maastricht, Postbus 5800, 6202 AZ Maastricht.

Het academisch ziekenhuis Maastricht maakt gebruik van de diensten van InterMediCare. InterMediCare is één van de arbeidsmarktprojecten van de Provinciale Zorgfederatie Limburg.

InterMediCare
Transmuraal
Limburgse Ziekenhuizen
Internet: www.pzf limburg.nl

Nieuwe studenten e-mail op UM

E-mail

Electronic mail, meestal afgekort tot e-mail, is een onderdeel van de MAASnet Services voor studenten. Het is een dienst waarmee snel informatie tussen studenten onderling, tussen studenten en docenten en met andere gebruikers op Internet kan worden uitgewisseld. Vanaf de zomer 2000 krijgen alle studenten van de Universiteit Maastricht de beschikking over een mailbox op een nieuw e-mail systeem. Deze mailbox is bereikbaar met een normale internet browser via <http://mail.unimaas.nl>. Daarnaast is ook een speciaal e-mail programma, Outlook 2000, met extra functionaliteit beschikbaar.

Informatie over het gebruik van e-mail en de actuele planning voor invoering van de nieuwe e-mail omgeving is te vinden op:
<http://www.student.unimaas.nl/mail>

20MB
Mailbox

Mailbox grootte

De mailbox van een student kan in regel 20 MB data bevatten:

- 15 MB: gebruiker krijgt bericht dat hij moet opruimen
- 20 MB: gebruiker krijgt bericht dat quotering is overschreden, kan geen e-mail meer versturen.
- 25 MB: gebruiker krijgt bericht dat quotering is overschreden, binnenkomende mail wordt teruggestuurd naar afzender.

E-mail
altijd
en overal

Toegang

De mailbox is vanaf iedere studentenwerkplek op de universiteit, of vanaf iedere PC met een Internet aansluiting en een Internet browser bereikbaar. Een gebruiker krijgt bij (her)inschrijving een strook met daarop de gegevens die nodig zijn voor het gebruik van e-mail, om in te loggen op het UM netwerk en in te bellen via de universitaire inbelpool

- username (I- gevolgd door 6 cijferig identificatienummer)
- password, bestaande uit 4 cijfers
- e-mail adres.

Internet
toegang

Uw e-mail adres

Het e-mail adres is internationaal. Het is als volgt opgebouwd:
voorletters.achternaam@student.unimaas.nl

Bijvoorbeeld:

Gsm.vandeBerg@student.unimaas.nl

Alleen als de combinatie van de voorletters en achternaam niet uniek is, wordt de combinatie voornaam en achternaam gebruikt.

Bijvoorbeeld:

Gerard.vandeBerg@student.unimaas.nl

Vragen en problemen

- raadpleeg de "frequently asked questions" (faq) lijst op www.student.unimaas.nl/mail
- indien de oplossing niet te vinden is, raadpleeg de beheerders van de computerruimte
- indien geen beheerder beschikbaar is, kan contact opgenomen worden met de servicedesk van ICA (servicedesk@ica.unimaas.nl), telefoon 83564.

De mailvoorziening voor studenten is gebaseerd op serversystemen van COMPAQ

COMPAQ

Login pagina: mail.unimaas.nl
Info: student.unimaas.nl/mail

GE
W
Voor kopij:
3881851, v
Spreeku
Het spre
maandag
15.00-16
uur en
gels
krijgba
wijs GW
Onderwi
ductiebu
Interne
Zaken a
chure, ex
het laats
worden
te raadpl
www.fa
Medede
trekking
spreeku
donderdag
16.00 uu
Herkan
De herke
zondheic
juist/onj
oude bic
Blokcoor
Herkan:
1.5B 60-
nee en 4
SCHRIFT
MELDIN
EN ENV
AAN DE
TREFFEA
516, 62
STAA
DATEN
MEDEWE
GEBLEKI
PLAATSI
INFORM
TURES K
HOMEPA
<http://>
OF BIJ
83179/8
10
Het Colle
stuur var
hebben
de instell
gepast c
denten e
is via een
menwerl
van sam
de ontw
HBO en l
oriëntati
nieuwe i
menwerl
den. De
werker v
ker van
directeur
stellen vt
te drager
de activit
DIRECTE
0.5 FTE
De direc
grondige
viteiten e
kelingen
actief mi
ten kunn
Gevraag
ring bin
langstelli
kingspro
daarvan.
BIZ.
Het salar
zwaarte
Inlichtin
Vacature
DAW/TH
DIVERSIT
THREE
SEARCHI

RECHTS-GELEERDHEID

Voor kopij: Christel van den Maagdenberg, Bur.Onderwijs, Lenculenstraat 26, tel. 3883003, voor vrijdag 12.00 uur.

Actuele informatie van Bureau Onderwijs kun je raadplegen via Internet op: <http://www.unimaas.nl/~ondwfd/actuele.htm>

Bureau Internationalisering

Actuele informatie van Bureau Internationalisering kun je raadplegen via internet op: <http://www.unimaas.nl/~bintfdr/>

Opsteltitels Fiscaal recht en Nederlands recht
De opsteltitels Fiscaal recht en Nederlands recht voor de voltijdopleiding (inleverdatum: 12 juli 2000) zijn verkrijgbaar aan de onderwijsbalie.

Toetsrooster blok 4 voltijd-/deeltijdopleiding
Nederlands recht, Fiscaal recht en European Law School

Dinsdag 27.06.2000 09.00-12.00 uur Sporthal de Geusselt

FR 3.4 Fiscaal Vennootschapsrecht
NR 3.4 Handelsrecht
NR 3.4 Sociale zekerheid

NR 4.4 Recht in een multiculturele samenleving
Dinsdag 27.06.2000 13.30-16.30 uur Sporthal de Geusselt

ELS 3.4 States, markets and European integration

FR 4.4 Internationaal belastingrecht II
NR 3.4 International organisations

NR.3.4 International relations and the causes of gross human rights violations
NR 4.4 Slachtoffers in het (straf)recht
NR 4.4 Consumentenrecht

Woensdag 28.06.2000 09.00-12.00 uur Sporthal Randwijck

NR 1.4 Overheid (+deeltijd)
Woensdag 28.06.2000 13.30-16.30 uur Sporthal Randwijck

NR 2.4 Vermogensrecht (+deeltijd)
Woensdag 28.06.2000 09.00-12.00 uur Sporthal de Geusselt

ELS 3.4 Economics
FR 2.4 Bedrijfseconomie en Openbare financiën I
NR 3.4 Gezondheidszorg en overheid

NR 3.4 Capita selecta bestuursrecht
NR 4.4 Historical and current issues in International law / Capita selecta Volkenrecht
NR 4.4 Ruimtelijke ordening

Woensdag 28.06.2000 13.30-16.30 uur Sporthal de Geusselt

FR 4.4 Europese vennootschapsbelasting
NR 3.4 Goederenrecht
NR 4.4 Human rights

Woensdag 28.06.2000 18.30-21.30 uur Sporthal de Geusselt

NR 1.2 Rechtshandeling (deeltijd)
NR 3.2 Europees- en internationaal recht (deeltijd)

NR 5.2 Arbeid en onderneming (deeltijd)
Donderdag 29.06.2000 van 09.00-12.00 uur Sporthal Randwijck

ELS 3.4 European company law + MIC
FR 4.4 Lijfrente en levensverzekering
NR 1.4 Practicum B (+ deeltijd)

NR 3.4 Materieel strafrecht en criminele politiek
NR 3.4 Current issues of EC law

OPMERKINGEN:
- de overige keuzeblokken van Nederlands recht worden mondeling of door middel van een paper getoetst;

- de mogelijkheid bestaat dat het Dagelijks Bestuur van de Examencommissie alsnog besluit dat een of meerdere bloktoetsen van de keuzeblokken (jaar 3 en 4 NR) mondeling zullen worden afgenomen.

ADRESSEN VAN DE TOETSLOCATIES:
Sporthal de Geusselt, Olympiaweg 81, Maastricht

Sporthal Randwijck, Sorbonnelaan 180, Maastricht

Toetsrooster herkansingen blok 3 voltijd-/deeltijdopleiding Nederlands recht, Fiscaal recht en European Law School

Dinsdag 04.07.2000 09.00-12.00 uur Sporthal de Heeg

FR 3.3. Belastingtheorie
FR 4.3 Internationale loonbelasting en premieheffing

NR 1.3 Onrechtmatig gedrag (+deeltijd)
NR 3.3 Strafrechtelijke procedures en mensenrechten

NR 3.3 European competition law
Dinsdag 04.07.2000 13.30-16.30 uur Sporthal de Heeg

de Heeg
FR 2.3 Strafrecht en fiscus
FR 4.3 Internationaal belastingrecht
NR 2.3/ELS 2.3 Staats- en bestuursrecht

NR 3.3 Rechtspersonen
NR 3.3 Vreemdeling

Woensdag 05.07.2000 09.00-12.00 uur Sporthal de Heeg

ELS 2.3 Common law System
FR 3.3 Belastingrecht voor ondernemingen
NR 3.3. International law

NR 3.3 Verbintenissenrecht
OPMERKINGEN:

- de overige keuzeblokken van Nederlands recht worden mondeling of door middel van een paper getoetst;

- de mogelijkheid bestaat dat het Dagelijks Bestuur van de Examencommissie alsnog besluit dat een of meerdere bloktoetsen van de keuzeblokken (jaar 3 en 4 NR) mondeling zullen worden afgenomen.

ADRES VAN DE TOETSLOCATIE:
Sporthal de Heeg, Roserije 500, Maastricht

Inschrijving voor meerdere blokken:
Met ingang van het komende studiejaar kan men per periode inschrijven voor het normale programma (b.v. alles wat geprogrammeerd staat voor jaar 3, blok 1, ELS) en maximaal één extra blok (b.v. om een blok in te halen of juist een blok vooruit te lopen). Voor dit volgen van een extra blok is toestemming vereist. Het is niet mogelijk via het reguliere aanmeldingsformulier voor een extra blok in te schrijven - er dient een apart verzoek ingediend te worden bij Bureau Onderwijs. Vermeldt in dit verzoek uw naam, adres, id-nummer en de titel van het extra blok dat u wilt volgen plus een korte motivering waarom u dat wilt doen. Het verzoek moet ingediend worden tijdens de inschrijfperiode die voor de desbetreffende blokperiode

van kracht is.
NB: waar volgordebepalingen bestaan voor de toelating tot de toets blijven deze uiteraard van kracht!

Philip Jessup International Law Moot Court Competition 2000-2001

Each year students from more than 300 law schools in more than 60 countries participate in the Philip Jessup International Law Moot Court Competition.

Further information is available on www.ilsa.org and from Professor Menno Kamminga (m.kamminga@ir.unimaas.nl) who will guide this year's team. Applications (including grades obtained so far) should also be addressed to him not later than 30 June.

Maastricht Journal of European and Comparative Law

The latest issue of the international law journal published by the Faculty of Law of Maastricht University and Intersentia Publishers has just been published and is available in the current periodicals room of the University Library on the Bonnevandenstraat.

Bureau stages juridische faculteit kamer 0223 en 0224, Bouillonstraat 3

Spreekuur Nederlands recht (stages buiten Limburg) en European Law School: woensdag 10-11 uur, Ellen de Krom.

Spreekuur Nederlands recht (stages binnen Limburg) en Fiscaal recht: maandag 10-12 uur, Vivienne Hautvast.

Voor het maken van afspraken buiten spreekuren of algemene inlichtingen: tel 3883076, Margôt de Boer.

Let op: stages waarvoor bemiddeling van Bureau Stages nodig is moeten zes maanden tevoren worden aangemeld. Plannen voor de stages

die men zelf regelt, moeten twee maanden (en voor blok 1 bij voorkeur drie maanden tevoren) worden aangemeld.

Onderstaande extra aangeboden stageplaatsen kunnen ook worden uitgevoerd door studenten die nog niet aan de inschrijfvereisten hebben voldaan.

*Advocatenkantoor Maastricht zoekt studentstagiaire met opdracht bouwrecht.

*EG-Adviescentrum Den Bosch heeft stageplaats vanaf deze zomer, voor 4-6 maanden.

*Advocatenkantoor Allen & Overy heeft in het najaar 2000 en/of begin 2001 internationale student-stages London, New York, Parijs, Frankfurt, Singapore en Hongkong, gecombineerd met een stage in Amsterdam. Inschrijving voor 1 juli a.s.! Folders op het stagebureau. Ook voor studenten Fiscaal recht.

*Academisch Ziekenhuis Maastricht: Arbeidsjuriste heeft stageplaats voor direct, eventueel in de zomermaanden. Ambtenarenrecht en arbeidsrecht.

*Stichting Rechtsbijstand Roermond, stageplaats in blok 1 (kennis van bestuursrecht).

*Rechtbank Roermond en Kantongerechten Roermond en Venlo hebben stages van vijf maanden, voor drie à vier dagen per week: strafrecht, civielrecht en wellicht ook bestuursrecht.

*Center for European Studies Maastricht, zoekt student-assistenten voor de periode september-december. Informatie: Gerrie van der Vars, tel 3212627.

*Ministerie van Landbouw, afd. Juridische Zaken heeft stageplaatsen van drie maanden. Stagevergoeding f 650,- bruto.

*VACATURES: zie de wekelijkse nieuwsbrief van Bureau Stages in de facultaire gebouwen en onze "etalage" in de Bouillonstraat.

Informatie over deze berichten is verkrijgbaar op de spreekuren.

www.promotiewijzer.nl
Alle Promotie Informatie op het WWW

datawyse
boek- en grafische producties
uitgeverij universitaire pers maastricht

e-mail: info@datawyse.nl
becanusstraat 13, 6216 bx maastricht, tel (043) 3545100, fax (043) 3545109

WIE? WAT? WAAR? HOE?

INTERMEDIAR
Jaarboek 2000

Intermediair Jaarboek 2000. Het meest complete overzicht van bedrijven. Gratis verkrijgbaar op onderstaand adres. Gratis abonnement op Intermediair Starters. Studenten Service Centrum/STU, Den Dolech 2, De Hal 1.44, ma-vr 9.00-17.00 uur.

Mo
D
Zome
scope
aan. L
stellin
dicht.
Besse
Ciner
vrijda
draaic
de raa
de pri
succe
afgelc
films
Jan Be
Numr
Not C
juli, 20
Hoew
Po
Een a
vlak r
Poetr
het le
het El
zie je
wordt
De bi
neersl
de Vr
thema
hondr
vierhc
stuur
Objec
besta
gedic
volgel
ook g
lightp
zou d
Een ir
kerij v
van c
zonde
delen
dal zij
avonc
en w

Mooie films in komkommertijd

De zomerprogrammering van Lumière

Zomertijd is komkommertijd. Ook bioscopen passen hun programmering aan. Lumière heeft geen vroege voorstelling en de zolder gaat zo goed als dicht. Veel te warm, vindt directeur Jan Besselink. Alleen in het kader van de Cinematheek, met oude klassiekers op vrijdag- en zaterdagavond, wordt er gedraaid. "Dat is zo laat, dan hebben we de raampjes al open kunnen zetten." In de programmering komen deze zomer succesvolle en interessante films van afgelopen jaar terug, maar ook nieuwe films komen aan bod. De top vijf van Jan Besselink.

Nummer 1

Not One Less, Zhang Yimou. 13 t/m 26 juli, 20.30 uur.

Hoewel Besselink de film zelf niet ge-

zien heeft, komt hij toch op de eerste plaats. De regisseur heeft zich met voorgangers als *Het rode korenveld* en *Raise the red lantern* bewezen. De reden dat Besselink de film nog niet heeft gezien, vormt een pittige anekdote bij deze Chinese film. In Cannes op het belangrijkste festival voor de filmhuizen-films werd *Not one less* niet toegelaten tot het hoofdprogramma. De verhaallijn deed teveel aan een Hollywoodfilm denken. Onzin, vonden ze in Venetië. Daar won de film een Gouden Leeuw.

Nummer 2

An ideal husband, Oliver Parker. 10 t/m 16 augustus, 20.00 uur. 17 t/m 23 augustus, 22.00 uur.

Ook *An ideal husband* heeft Besselink

nog niet gezien. "Maar met dit verhaal en deze bezetting moet er een degelijke film uitkomen. Een goede regisseur noch een goede producer kunnen zich er een buil aan vallen." Het goede verhaal is dat van de gelijknamige komedie van Oscar Wilde, de bezetting wordt aangevoerd door een glansrol voor Julianne Moore.

Nummer 3

Straight Story, David Lynch. 13 t/m 19 juli, 20.00 uur, 20 t/m 26 juli, 22.00 uur.

Straight Story, dit jaar een van de topers van Lumière, komt terug. De film past goed bij de zomer, vindt Besselink. "De perfecte onthaasting. Deze road-movie is een echte vakantiefilm." Iedereen die hem gezien heeft, zal met vertederend zeggen: 'wat een prachtige

film', belooft Besselink.

In Cannes, zo belangrijk voor dit filmcircuit, is hij aangeprezen als de meest eenvoudige, meest ongeunstelde en meest volwassen film van regisseur David Lynch.

Nummer 4

Fight Club, David Fincher, 29 juni t/m 12 juli, 20.30 uur.

De programmering van *Fight Club* sluit aan bij de doelstelling van Lumière. De avant-garde film kwam even in de grote bioscopen, maar dat was in Besselinks ogen veel te kort. Daarom zorgt het filmhuis dat mensen de kans krijgen deze film, die gaat over knokploegen voor mannen die hun hormonale agressie toch ergens kwijt moeten, alsnog te zien. "Deze film laat zien hoe

films de komende jaren gemaakt zullen gaan worden."

Nummer 5

Sue, Amos Kollek, 29 juni t/m 5 juli, 20.00 uur, 6 t/m 12 juli, 22.00 uur.

Sue, de film die op het Rotterdamse Filmfestival in de prijzen viel, gaat in Maastricht in première. "De regisseur, Amos Kollek, is een New Yorkse jood, een Woody Allen-type. Het is hetzelfde type humor als de latere Allen-films." Allen-humor gaat over de strubbelingen met alledaagse probleempjes. Hoe reageer je als de contactgestoorde, bloedmooie Sue (Anna Thomson) je haar borsten laat zien?

Judith Maas

Poëziewedstrijd VU heeft hoog candlelight-gehalte

Een amateurdichtbundel recenseren vlak na de Maastricht International Poetry Nights heeft iets weg van het lokale zondagselftal bekijken na het EK voetbal. Echt mooie acties zie je niet en een goede voorzet wordt meestal knullig afgemaakt.

De bundel 'Tegen beter weten' is de neerslag van een poëziewedstrijd die de Vrije Universiteit organiseerde. Het thema was 'wetenschap'. Maar liefst honderdvijftig mensen hebben samen vierhonderdvijftig gedichten ingestuurd.

Objectiviteit is onhaalbaar, maar toch bestaat er zoiets als goede en slechte gedichten. Persoonlijk hanteer ik het volgende criterium: zou het gedicht ook goed zijn als Sky Radio's Candlelightpresentator Jan van Veen het voor zou dragen? In dit licht gezien wordt

het overgrote deel van de dertig inzendingen tellende bundel meteen ondermaats. Voorbeeld: *De kennis staat van paradoxen bol / In alle hoeken stuit men op de gaten / Tracht men structuur te vinden, wordt men dol / Geen theorie die vrij is van hiaten* (uit: 'Relativisme' van Hendrik Jan Bosman). Deze regels zijn verrassend noch mooi. Theorieën zijn ook maar constructies, zegt Bosman. Nogal een inzicht.

Sommige inzendingen beginnen aardig, zoals 'Wetenschap' van Kees Hermis: *Nu de vogels van hout geworden zijn, / de vissen van glas en de bomen / in houtskool zijn vastgezet, / ontwerpen we nieuwe vormen / van leven, sprak de wetenschapper*. Hermis krijgt het echter voor elkaar om te eindigen met: *Maar de microbe glimlachte / het grassprietje haalde / de ranke schouders op, / zij hoefden niet uit te vinden / dat zij niet maakbaar waren*. Mierzoete regels.

Het gaat in zo'n wedstrijd uiteindelijk om de winnaar, in dit geval Thom

Schrijver uit Zierikzee. Die schrijft inderdaad het aardigste gedicht uit de bundel, 'Een weten'. Het gaat over de handelingen van een bioloog. *[Hij] houdt niet op een rover / op A-4 te dwingen en laat hem los / en blijft hem nabespreken*. Het is één van de weinige gedichten die tonen, en niet uitleggen. Stel je voor dat hij in het gedicht iets zou hebben geschreven als 'maar genieten kan hij niet, die bioloog'. Het gedicht zou om zeep zijn geholpen.

Wellicht is Schrijvers gedicht beter omdat hij in zijn vrije tijd gedichten van anderen leest. Het is algemeen bekend dat veel meer mensen gedichten schrijven dan lezen. Geen grote dichters kennen heeft desastreuze gevolgen voor je eigen poëzie. Misschien is dat de reden dat het grootste gedeelte van de bundel de moeite van het doorploegen niet waard is. En dit waren dan de beste deelnemers. Hoe heeft de jury, bestaande uit Ad Zuiderent, Mariëtte Willemsen en Gert J. Peters, het uitge-

houden?

Opvallend is trouwens de weigering van de jury om plezierdicht op te nemen. Regels als *Me Tarzan, you Jane / me piemel, you geen* worden wel in de inleiding genoemd, maar drongen verder niet tot de bloemlezing door. De VU vindt de wedstrijd een groot

succes en zal de prijsvraag volgend jaar weer uitschrijven.

Bas Belleman

Tegen beter weten - dichten over wetenschap
f17,50 ISBN: 90 805676 1 2 Verkrijgbaar bij VU-
podium Tel: 020 - 444 92 92

Toneelschoolstudenten brengen Herzberg

Erik Whien, bijna afgestudeerd regisseur aan de Maastrichtse toneelacademie, haalt een script uit zijn rugzak tevoorschijn. *De Caracal* heet het, van de Nederlandse dichteres en toneelschrijfster Judith Herzberg. Whien is één van de vier studenten uit het laatste jaar van de richting docent/regisseur. Op uitnodiging van toneelgroep *Het Huis van Bourgondië* brengen ze binnenkort hun eerste professionele regie op de planken. Whien: "Alles was mogelijk. De enige voorwaarde die *Het Huis* stelde, was dat het geïnspireerd moest zijn op de teksten en gedichten van Judith Herzberg."

De Caracal ("Het woord betekent niets, de schrijfster heeft het geselecteerd op klank") is Herzbergs enige monoloog. Whien: "Een vrouw alleen heeft een jaar geleden een driedaagse affaire gehad met een getrouwde man. Ze zei toen dat hij maar moest bellen als hij gescheiden was. Nu zit ze op kerstavond te wachten op zijn telefoontje. Om de tijd te doden belt ze zelf met andere mensen. Het stuk bestaat oorspronkelijk uit 23 telefoongesprekken, waarbij de inbreng aan de andere kant van de lijn niet te horen is. In mijn stuk zijn daarvan acht monologen te horen."

Whien was als regisseur ook betrokken bij *Allen*, een stuk dat dit jaar door *Alles Is Drama* werd opgevoerd. "Dit stuk lijkt in niets op *Allen*. Daarin speelden acht onervaren acteurs, er was live muziek aanwezig en de verhaallijn was ingewikkeld. *De Caracal* is een pleidooi voor de eenvoud, daarin zit ook de kracht van het stuk. Herzberg heeft het vermogen om het alledaagse theater te maken. Die eenvoud is tegelijk ook de uitdaging. Het stuk heeft een statische vorm dus je moet je best doen om te blijven boeien."

Er zijn meer verschillen met zijn regie voor *Allen*. Toen repeteerden ze één keer per week, 25 weken lang. "Voor *De Caracal* hebben we drie weken de tijd, maar we maken wel dagen van tien uur 's ochtends tot twaalf uur 's avonds. Ook kunnen we repeteren in *Het Huis*. Dat is een wat meer anonieme omgeving dan de toneelacademie en dat is ook wel eens prettig."

Hij had het grote geluk, vervolgt hij, dat hij een gerenommeerde actrice wist te strikken, Joke Tjalsma, onder meer bekend van de VPRO-soap *Hertenkamp*. Whien: "De andere mensen van mijn jaar maken gebruik van wat jongere en minder ervaren mensen. Eentje speelt er trouwens zelf en heeft de regie aan iemand anders overgelaten. Dat geeft weer een ander effect. Het voordeel van een ervaren actrice is dat je direct de diepte in kunt gaan en sneller tot de kern kunt komen. Tjalsma had gelukkig tijd, en het leuke is dat ze ongeveer twintig jaar geleden aan de toneelschool in Maastricht is afgestudeerd."

Qua budget was het overigens wel behelpen. Whien moest het stuk met driehonderd gulden zien te realiseren, exclusief de vergoeding voor de hoofdrolspeelster. "Gelukkig hebben ze bij *Het Huis* een rekvisietenzolder waar we gebruik van kunnen maken en helpt een vriend mee met het audiovisuele gedeelte."

Rutger Hondelink

De voorstellingen zijn in het Huis van Bourgondië, Hoogfrankrijk 27. Terminus, (Karen Claes): 21, 22 en 23 juni. Aanvang: 19.00 uur. *De Caracal*, (Erik Whien): 29 en 30 juni, 1 juli. Aanvang: 20.30 uur. *Toen-dra*, (Liselotte Hesp): 3, 4 en 5 juli. Aanvang: 19.00 uur. *Billakanza*, (Ragna Aurich): 3, 4 en 5 juli. Aanvang: 20.30 uur. Reserveren via de Uitbalie tel. 3505555. Entree: fl. 7,50 (studenten fl. 5,-)

Een insectenhotel (zie foto) of een kwekerij van wilde planten en voorbeelden van alle mogelijke tuinvarianten die zonder kunstmest en bestrijdingsmiddelen floreren. De Natuurtuinen Jekerdal zijn één van de plekken waar op de avond van 23 juni de midzomerfiets- en wandeltochten langs komen. Ver-

schillende Maastrichtse natuurorganisaties - waaronder het Universitair Milieuplatform- bedachten vier wandelingen (drie tot zeven kilometer)- en vier fietstochten (ongeveer vijftien kilometer) langs de ecologische hoogtepunten van de stad. De wandelingen vertrekken om 19.00 uur onder de Kenne-

dybrug bij het stadspark. De routes voor de fietstochten zijn tussen 18.00 en 19.00 uur te koop bij verschillende vertrekpunten. Meer informatie: 3219941 of www.2unimaas.nl/~ump/midzomernatuurtocht (JB/foto Philip Driessen)

diepgang

kracht

ruimte

passie

integriteit

impact

MANAGEMENT

HEB JIJ DE VISIE

om 36.000 collega's naar de top te leiden?

Als grote speler in de markt van telecommunicatie- en informatiediensten, met de ambitie om zo snel mogelijk bij de top te horen, geeft KPN aanstormend managementtalent graag alle ruimte.

Door vanuit je vak en met visie leiding te geven aan onze collega's, kun je mede-

bepalend zijn voor het succes van KPN: een onderneming met onmiskenbare impact op de samenleving. Vanaf het **STARTENDE ACADEMICI** begin werk je in een concrete functie waarin je veel verantwoordelijkheid krijgt.

Via het Talent Development Program, waarin opleidingen en persoonlijke ontwik-

keling centraal staan, kun je doorgroeien naar topposities binnen KPN. Heb jij de visie die straks ruim 36.000 collega's inspireert?

Kijk op www.carriere.kpn.com of bel voor meer informatie 0800-0142.

www.kpn.com
you're invited

Poëzie

"Het voordragen van poëzie, dat is net bowlen," zegt Rik. We zitten in een pauze van de Maastricht International Poetry Nights. Om ons heen lopen internationaal bekende dichters rond. Ze kennen elkaar goed. Ze lachen om grappen in gebroken Engels en drinken wijn of bier. "Als bowlen?"

"Ja. De dichter rolt zeg maar zijn loodzware gedichten als bowlingballen de zaal in."

"Aha. En dat dan het publiek ervan ondersteboven is, als kegels?"

"Of dat het gedicht in de goot verdwijnt." "En dat het publiek mechanisch wordt opgetild. Wie van zijn stoel viel, wordt weggeveegd en..."

"Nee, dat is onzin."

Een Nederlandse dichter met grijs haar en gegroefd gelaat komt het podium op en kijkt verontschuldigend de zaal in.

"Normaal gesproken schrijf ik geen losse gedichten, maar cycli, en die kan ik niet in hun geheel voordragen. Dus dit is alleen het eerste gedicht van de cyclus 'Herfstverdriet'."

Hij moet even zoeken in zijn eigen bundel. Dan zakt zijn stem een halve octaaf en leest hij:

"De vermoldme tak. Weet. Als een stramme arm. De specht. Te tillen. Maar. Nu de maan. Ondergaat. Vliegt de specht. Als een herinnering. Weg."

Na een diepe stilte zegt hij: "En zo gaat het nog veertien gedichten lang door."

Na hem komt een Israëliër het podium op. We krijgen eerst een vertaling van zijn gedicht te horen. Na de laatste regel lachen veel mensen begrijpend. Sommigen van hen lachen opnieuw als ze het gedicht in het Hebreeuws hebben gehoord.

Als muzikaal intermezzo is er een tubaïst. Die doet alles behalve tuba spelen. Hij schreeuwt door de tuba heen, schuurt hem over de vloer, blaast lucht zonder tonen en trommelt. Heel avant-gardistisch. Rik fluistert: "Knap dat hij na een half jaar tubales al zo'n voorstelling weet neer te zetten." Rik is wat traditioneel ingesteld.

De volgende dag moet ik zelf optreden. Rik registreert me. Ik mag van hem niet van papier lezen. "Hoe lang ben je nou bezig met zo'n gedicht, Belleman? Een maand? Dan ken je het toch uit je hoofd? Maak contact met het publiek. Bouw spanning op. En drink van te voren geen alcohol."

Na mijn optreden, komt er een Sloveense dichter op me af.

"That was very good."

"Thank you. Did you understand anything?"

"No, not at all. What was it about?"

Belleman

Traditioneel dispuut wil best samengaan met anderen

Nucleus Durus is het slimst

Nucleus Durus is niet uniek (foto Philip Driessen)

Disputen zijn niet uniek, zegt Onafhankelijk Heerendispuut Nucleus Durus. Wie zich ergens bij wil aansluiten, kijkt vooral of het klikt met de leden. Onderlinge verschillen zitten slechts in details. Een detail waarmee Nucleus Durus zich onderscheidt is hun jaarlijkse IQ-wedstrijd. Eén van de resultaten: blondjes zijn slimmer dan brunettes.

De IQ-wedstrijd voor disputen is een van de hoogtepunten op het programma van de heeren van Nucleus Durus. Zelf doen ze niet mee om onafhankelijk te kunnen blijven. "Maar het spreekt vanzelf dat wij het slimst zijn," zegt lid Wilfred Kiekebelt (23).

Het gaat er tamelijk professioneel aan toe met een echte test en een psycholoog in de jury. De resultaten zijn soms verbijsterend. Dit jaar scoorden de twaalf deelnemende disputen gemiddeld 125. Bij de slimste deelnemer stopte de teller pas bij 147, de domste bleef steken op 87. Wilfred gniffelt: "Dat is behoorlijk lullig voor zo iemand."

Toch moet de uitslag ook weer niet al te serieus genomen worden, nuanceert voorzitter Willem Doesborgh (26). "Het is een momentopname. Bij een officiële test horen gesprekken en ben je drie dagen bezig."

Nucleus Durus omschrijft zichzelf als traditioneel en mag zich tot de oudste disputen van Maastricht rekenen. Twaalf jaar bestaan ze.

Naast de IQ-wedstrijd organiseren ze twee andere grote, interdisputale activiteiten: een bierproefwedstrijd en een Cantus. Over dat laatste vertellen ze met sterretjes in hun ogen: vier uur lang zingen met andere disputen. En na ieder lied proosten en drinken. Strakke mores zorgen ervoor dat de boel niet uit de hand loopt: niet weglopen onder het zingen, toestemming vragen als je naar de wc moet en bier drinken zoals het je wordt opgedragen. Willem: "Hoe dat is, dat kun je bijna niet uitleggen. Die sfeer, de broederschap die je voelt, samen dronken worden. Daar moet je bij zijn om dat te kunnen begrijpen."

Alle disputen mogen meedoen, maar Willem en Wilfred vragen zich met lich-

te afkeuring af of "al die nieuwe" wel iets weten van de mores rond de traditionele Cantus.

Echt veel op met nieuwelingen aan het disputenfront hebben ze niet. Natuurlijk, het staat iedereen vrij om voor zichzelf te beginnen, dat beseffen de heeren wel. "Maar," zegt Wilfred, "volgens mij is het een beetje gemakzucht om nu nog een dispuut op te richten, want voor iedereen is er al iets." Willem: "Misschien zijn die mensen bang voor een A-tijd."

Hoe het ook zij, Nucleus Durus is er niet blij mee. Ze hebben momenteel slechts negen leden en wijten dat voor een deel aan het toenemend aantal disputen dat in dezelfde studentenvijver vist. Willem: "Het is steeds lastiger om de

goede visjes er uit te pikken." Samengaan met een aantal gelijkgestemden om zich zo beter te kunnen profileren zou best een idee zijn voor de toekomst, vinden ze. Want hoe uniek is Nucleus Durus eigenlijk? Willem redt: "We hebben daarover nagedacht en kwamen er moeilijk uit. Details zijn anders, maar het grote verhaal is steeds hetzelfde."

Marieke de Wit

Dit is de laatste aflevering in de serie over Maastrichtse disputen. Volgend jaar besteedt Observator op deze plek een keer in de veertien dagen aandacht aan een studentenhuis.

37

"Naomi, Naomi, Naomi", scandeerde het publiek toen Naomi het studiodecor opwandelde. "Naomi, Naomi, Naomi!" Er stonden zes lege stoelen op een rij, Naomi zocht er een uit. "Naomi, Naomi, Naomi!", klom het nog steeds. De felle studiolampen maakte het haar onmogelijk om te zien hoe groot de zaal precies was, laat staan wie er allemaal zaten.

"Dag Naomi", zei de presentator terwijl hij naar de camera met het rode lampje keek, "welkom in de studio."

"Dank je wel."

"Heb je al een idee waarom je in de uitzending zit?", vroeg de presentator. Naomi haalde haar schouders op.

"Oeoeoeoeoeoeoeoeohhhhh!", loeide de zaal in koor.

Naast het podium hield een dikke vrouw met een rood Adidaspetje een bordje boven haar hoofd. 'OEEOE!', stond er op het bordje.

"Er is hier iemand die je wat wil vertellen", ging de presentator verder. "Zullen we vragen of hij binnen komt?"

De dikke vrouw met het Adidaspetje stak een nieuw bordje de lucht in. 'JA!', stond er op.

Gekleed in een zwarte smoking reed Hans de studio binnen op zijn ligfiets. Hij hield halt op het podium.

"Hans?", zei Naomi.

"Naomi", zei Hans en stak een roos in de lucht, "trouw met me!"

"Trouwen, Trouwen, Trouwen!", klom het uit het publiek.

Vanuit haar ooghoek zag Naomi de dikke vrouw nu met een bordje 'TROUTEN' zwaaien.

"Maar is er niet nog iets dat Naomi moet weten?", vroeg de presentator toen Hans was afgestapt en een stoel naast Naomi had uitgekozen. Hij las de vraag op van één van de roze kaartjes die hij in dezelfde hand hield als zijn microfoon.

"Inderdaad!", riep Hans. Hij stond op en wees met zijn wijsvinger naar Naomi. "Want ik slaap al drie maanden regelmatig met je beste vriend."

Naomi fronste haar wenkbrauwen. "Met Jelle!", riep Hans terwijl hij zijn heupen van voor naar achter liet zwaaien.

'JELLE', stond nu op het bordje van de dikke mevrouw.

Toen Jelle eenmaal zat, na eerst Hans pontificaal op de mond gezoend te hebben, was het tijd voor de reclame.

"Had je het aan zien komen?", vroeg Hans, "toen ze je vroegen of je te gast wilde zijn in het programma?"

"Een beetje", mompelde Naomi, maar ze

werd onderbroken door een vrouw die met een poederdoos haar gezicht wilde bijwerken.

"En dat met Jelle, is dat echt, of alleen voor het programma", vroeg Naomi toen de visagiste klaar was. Er was geen tijd voor een antwoord want de vrouw met het rode petje stak al weer een bordje omhoog, de zaal begon te jollen.

"En er is nog iets!", gilde Hans die inmiddels weer was opgesprongen.

Naomi keek naar het bordje dat de dikke vrouw al in de aanslag hield. 'HELEEN', stond er op.

Heleen liep op hoge hakken. Haar haar zat verborgen onder een wilde blonde pruik.

"Hansje en Jelle lusten er pap van!", zei ze terwijl ze vlak voor Naomi ging staan. Naomi keek recht in Heleens diepe glitterdecolleté.

"Moeten we niet ook een beetje vechten?", vroeg Naomi aan Hans, toen ook de andere twee stoelen gevuld waren. Maar Hans leek niets te horen. Onderuitgezakt, met zijn benen wijd en zijn

handen in zijn schoot, keek hij recht in de verblindende studiolampen.

De presentator liep met zijn microfoon naar een meisje in het publiek dat speciaal was gaan staan. "Hans, ik wil een keer met je op die ligfiets liggen", zei ze. Ze draaide zich om en gaf haar vriendin een high five.

Twee rijen verder stond een lange jongen klaar om zijn opvatting kenbaar te maken. "Jelle", zei de jongen toen de presentator bij hem was komen staan. "als ik jou was zou ik die boerin durven en gewoon voor Naomi kiezen!" "Boerin?", riep Heleen verontwaardigd. "kijk naar je zelf, oude vogelverschrikker dat je er bent!"

Toen de gemoederen ietwat tot rust waren gekomen ging de presentator op een kruk zitten. "Soms is het moeilijk om eerlijk te zijn tegen de mensen waar je van houdt", las hij op van de autocue. "Dan kan het voorkomen dat je elkaar moet kwetsen. En als je elkaar dan toch kwetst, doe het dan goed, doe het op TV. Dat is ook beter voor kijkcijfers. Want zonder kijkcijfers is geen reclame en zonder reclame is geen TV." De presentator kandelde zijn hoofd iets naar rechts en wees met zijn rechterhand naar de camera. "In de volgende keer, pas goed op je zelf en op elkaar."

Micha Wertheim

Einde